
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Kinh Thập Thượng (Dasuttara Sutta) 18

<blockquote>Kalama tri ân bạn ngocthytran00 ghi chép.</blockquote>

[19/11/2022 - 01:37 - ngocthytran00]

KINH THẬP THƯỢNG 18

MƯỜI PHÁP

Hôm nay mình học về pháp 10 chi, số 9 mình đã học xong, bây giờ là pháp 10 chi, có nghĩa là mình học 10 đề mục thiền chỉ trong tiếng Pali gọi là kasina, kasina có 2 nghĩa. Nghĩa tính từ là toàn bộ, trọn vẹn, vd niềm vui trọn vẹn, vd vậy đó, toàn bộ, trọn vẹn là nghĩa tính từ. Còn nghĩa danh từ là đất trồng, chỗ canh tác trồng trọt. Như vậy chữ này cũng gần đồng nghĩa với từ kammattana, kammattana là chỗ để làm việc, chỉ vậy thôi. Chữ kammattana mình thường dịch là đề mục, án xứ nhưng mà nghĩa đen của nó kammatt là công việc, thana là nơi chốn, kammattana là chỗ làm việc, chỉ vậy thôi. Còn chữ kasina có 2 nghĩa, nghĩa tính từ là toàn bộ, trọn vẹn. Để có được niềm vui trọn vẹn, để có được niềm vui không thiếu sót thì cái đó gọi là kasina, chữ kasina là trọn vẹn. Còn nghĩa danh từ là đất trồng hay chỗ canh tác trồng trọt.

Tại sao tôi giới thiệu luôn chữ kammattana là bởi vì đây là cái từ mà người học đạo và hành đạo dứt khoát không thể không biết. Chúng ta có thể học ít 1 chút, dốt dốt 1 chút, không biết cái này không biết cái kia nhưng mà đã nói học đạo hành đạo là phải biết 2 cái chữ này hình như cũng hơi khó, hơi khó. Bởi vì đề mục của thiền chỉ samatha thì gọi là kasina, 10 kasina. Còn đề mục của thiền quán và cả thiền chỉ luôn là chữ kammattana, là đề mục cho cả chỉ và quán samatha và vipassana. Kasina là 1 phần, là ¼ đề mục của samatha.

Như vậy 10 biến xứ đây có nghĩa là 10 đề mục đó, tức là 10 chỗ để mình gieo trồng định tâm, là cái gì? Bữa hôm chúng tôi có nói rồi. Tức là khi chúng ta còn sống trong cõi dục thì vật chất trước sau cũng vậy thôi nhưng mà với cái nhìn của 1 người sống trong dục tưởng thì chúng ta chia chẻ phân tích, phân loại vật chất nó đa dạng, phức tạp. Vd như căn bản vật chất chỉ có 4 đại thôi, nếu chia thêm thì nó cộng với 24 sắc pháp nữa tổng cộng 28, tức là 24+4 đó. Rốt ráo vật chất nó chỉ có bao nhiêu đó thôi. Nhưng mà trong cái nhận thức, trong nhu cầu của người hưởng dục đó thì cái gọi là vật chất nó có vô số lặn. Nào là màu xanh, màu tím, màu hồng, màu đỏ, nói tới màu thì vô lượng. Có nghĩa là màu đỏ cộng với màu xanh thì nó ra màu khác, rồi màu đỏ cộng với màu tím nó ra màu khác, bản thân màu tím đã là màu trộn, màu pha rồi.

Cho nên thế giới vật chất trong nhận thức của người hưởng dục nó rất là phức tạp, nhưng mà nói về thế giới của thiền thì nó đơn giản lắm. Người tu thiền họ không có nhìn ngắm bông hoa cây trái như mình mà họ quan sát thế giới 1 cách rất là đơn giản. Mình muốn có niềm vui trong cõi dục thì mình phải có phân biệt cái này cái kia, rất là nhiều thứ. Còn người muốn tu thiền thì họ chỉ chú ý đến 10 cái thôi, đó là đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng. Tổng cộng là 4+4+2 là 10, thì 10 cái này gọi là 10 biến xứ. Hồi này mình có thấy 2 nghĩa, biến có nghĩa là trọn vẹn, và bây giờ các vị xài nghĩa tính từ, nhưng mà trong chú giải thì lại cho mình nghĩa danh từ, có nghĩa là chỗ

làm việc, nghĩa đen là chỗ gieo trồng. Khi mà Đức Phật và các vị tu thiền nói chuyện thì các Ngài dùng chữ này với ý là đề mục, đối tượng để tập trung tư tưởng. Nhưng mà đối với dân gian trong đời sống dân gian, chữ kasina này người ta dùng với nghĩa là đất gieo trồng.

Cho nên ở đây trong trường hợp nói 10 kasina mình phải hiểu đó là nghĩa danh từ, có nghĩa là mảnh đất gieo trồng định tâm. Giống như kammattana là chỗ để làm việc, làm việc gì? Đề tu niệm hoặc tu định nói chung, đề tu chỉ và tu quán thì cái đó gọi là kammattana. Ở đây 10 đề mục này nói thiền chỉ, thiền samatha đó.

THỂ NÀO LÀ 10 PHÁP CẦN PHẢI TU TẬP

(Bản kinh)

Mười biến xứ. Một vị nào biết được địa biến xứ: trên, dưới, ngang, bất nhị, vô lượng. Một vị biết được thủy biến... Một vị biết được hỏa biến... Một vị biết được phong biến... Một vị biết được thanh biến... Một vị biết được hoàng biến... Một vị biết được xích biến... Một vị biết được bạch biến... Một vị biết được hư không biến... Một vị biết được thức biến xứ: trên dưới, ngang, bất nhị, vô lượng. Như vậy là mười pháp cần phải tu tập.

(Bài giảng)

1. Địa biến xứ

Nói nôm na là đề mục đất, trên, dưới, ngang, bất nhị, vô lượng, là sao? Có nghĩa là đối với vị họ tu đề mục đất, buổi đầu cái miếng đất họ nhìn họ tập trung tư tưởng đó thì nó chỉ có thể là 1 hòn đất, 1 nắm đất, 1 phiến đất sét nhỏ nhỏ lớn bất định, mặc dù trong Thanh Tịnh đạo có cho mình 1 kích thước tượng trưng. Nhưng mà thật ra đối với người có cơ duyên phước hạnh đắc thiền đó thì đất nào họ cũng nhìn, họ cũng tập trung tư tưởng được hết. Nhớ nha, chứ không phải khư khư là kích thước đó, màu sắc đó, loại đất đó là không phải. Bởi vì mình có lựa 1 loại đất đặc biệt nào đó thì như vậy mấy thằng cha ở chỗ đất đỏ đặc thiên, mấy thằng cha chỗ đất sét vàng, mấy chỗ đất đen không đắc được hay sao?

Cho nên đất ở đây nói chung chung vậy đó, đất hiểu theo nghĩa dân gian đó, đất là chỗ gieo trồng, có thể nhào nặn được thì gọi là đất, chỉ vậy thôi.

Thì ở đây 10 đề mục này mình thấy có hai cái đặc biệt, có 2 đề mục cuối cùng đó, thì thay vì cái kia là đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng, thì ở đây 2 đề mục cuối nó lại là hư không và thức biến xứ. Nó đặc biệt cái chỗ bên kia là hư không và ánh sáng; còn cái này nó là thức biến xứ, là sao? 1 lát tôi giải thích, bây giờ tôi giải thích ở trên trước.

Tại sao có vụ trên, dưới, ngang, bất nhị, vô lượng là sao? Có nghĩa là lúc tập trung tư tưởng thì miếng đất nhỏ xíu xíu thôi. Nhưng mà khi đắc rồi đó thì khái niệm đất trong đầu vị đắc thiên đó nó là vô lượng. Các vị có hiểu không?

Vd như bây giờ Đức Phật, lúc Ngài lên cõi trời thuyết pháp cho chư Thiên tạng A Tỳ Đàm đó, thì Ngài chỉ nghĩ 1 cách đơn giản, Ngài nói là bây giờ ta sẽ bước 3 bước từ cõi người lên cõi trời và từ cõi trời xuống ta chỉ cần bước 3 bước thôi. Mà bước lên đâu? Chỗ Ngài bước toàn là hư không không. Có nghĩa là thấy rõ ràng là đề mục đất ở Ngài đã đạt tới mức độ vô lượng rồi, không còn hạn chế nữa. Thiên mà Ngài đắc dưới góc bồ đề đó thì rõ ràng có miếng đất chút xíu, Ngài ngó ở đâu Ngài đắc, Ngài đắc ngay góc bồ đề. Nên nhớ nha, 1 vị Chánh Đẳng Chánh Giác từ lúc thành đạo cái tâm tứ đạo hướng quả xuất hiện lúc nào thì kể từ lúc đó trở đi các Ngài không còn phải trao dồi thêm bất cứ cái gì nữa. Bất cứ đề mục nào Ngài cũng đã xong xuôi hết. Tức là ngay khi tâm tứ quả có mặt thì coi như là hoàn tất. Có nghĩa là ngay cả tam minh, lục thông, tứ tuệ phân tích, 18 Như Lai biệt trí và 6 Như Lai biệt trí, 18 và 6 nha. 18 Như Lai biệt trí và 6 Như Lai biệt pháp.

Tôi nhắc lại, gồm có lục thông tam minh và 4 trí vô ngại, 6 Như Lai biệt trí, biệt trí riêng của chư Phật đó, 18 Như Lai biệt pháp, 18 cái đặc biệt của chư Phật đó. Tất cả đều thành tựu ngay tức thì, ngay khi tâm tứ quả thành tựu. Trong đó nhất thiết chủng trí có nghĩa là trí biết tất cả mọi sự, trí này chỉ có ở 1 người thôi, đó là người không còn gì để tra dồi nữa, không còn gì để tìm hiểu nữa thì người đó mới có được nhất thiết trí. Cho nên tất cả những gì tốt đẹp nhất thì chư Phật đều có hết.

Vd như Ngài Xá Lợi Phất Ngài là 1 vị A La Hán Ngài không có phiền não, đúng, nhưng Ngài có rất nhiều chuyện Ngài không biết và có vô số chuyện Ngài học hỏi ở Đức Phật. Cho nên Ngài không thể có nhất thiết trí. Có nhất thiết trí là cái gì cũng biết. Ngay dưới góc bồ đề là Ngài đã xong xuôi

tất cả 10 biến xứ này, tức là đất, nước, lửa, hư không, ánh sáng và các đề mục vô sắc là Ngài đã xong hết. Có nghĩa là khi trời rạng đông ngày rằm tháng 4, từ gốc bồ đề đứng dậy bước đi thì Ngài không còn chuyện gì để Ngài làm nữa và cũng ngay gốc bồ đề đó Ngài từng có suy nghĩ thế này. Thiên hạ trong hoàn vũ càn khôn xưa giờ ai cũng có thầy bạn, còn ta thì sao? Ai trong hoàn vũ xưa giờ cũng có thầy có bạn, còn ta thì sao? Ngài xét thấy rằng người bằng Ngài còn không có nói gì là hơn Ngài.

Thì như vậy 10 biến xứ này, 10 biến xứ này là gì?

Tôi nhắc lại, toàn bộ vật chất trong vô lượng vũ trụ gom gọn lại chỉ có 10 thứ này thôi. Mà 10 thứ này ở người hưởng dục thì họ chia nó ra thành hàng tỷ thứ. Vd như màu này màu kia, rồi mịn, rồi nhám, rồi đắng cay, rồi ngọt bùi, rồi sáng, rồi tối v.v... Nói chung là hàng tỷ, họ chia chẻ vật chất ra thành hàng tỷ hình thức và màu sắc, trọng lượng, kích thước. Họ chia ra đủ thứ thể loại, chủng tánh. Nhưng mà riêng người đã lia dục thì họ nhìn vật chất chỉ còn có mấy thứ này thôi. Người ta nhìn để người ta hưởng, còn họ nhìn để họ tập trung tư tưởng. Cho nên 10 biến xứ rất là quan trọng. Toàn bộ thế giới vật chất trong 3 đời 10 phương chỉ nằm gọn trong 10 kasina này và được hành giả dùng làm đề mục tu samatha thay vì phân loại chúng theo vô số kiểu để hưởng thụ như người dục giới.

Quý vị nhớ nha, nó sâu chỗ đó, 10 đề mục này nó sâu chỗ đó. Thật ra nó là toàn bộ vật chất của vô lượng vũ trụ. Nhưng mà con người hưởng dục thì họ mới chia 10 cái này ra vô số chủng loại, kích thước, màu sắc, hình dáng, trọng lượng. Vd như đây là cái áo bằng tơ tằm nè, đây là trái vải, trái nhãn nè, đây là ánh sáng màu cầu vồng nè, cái này là nước biển, cái này là thạch anh, cái này là kim cương, cái này là vàng y nè, cái này là vàng tây, cái này là len, cái này là cotton bông sợi, v.v. .. Nhưng đối với người tu hành thì vô lượng chủng loại đó gom lại chỉ có 10 thứ, để chi? Để tập trung tư tưởng, để lia xa cảnh dục. Nhớ nha, cho nên nó sâu là sâu chỗ đó.

Rồi như vậy thì địa biến xứ, thủy biến xứ, hỏa biến xứ có nghĩa là đề mục đất, đề mục nước, đề mục lửa, đề mục gió. Đề mục đất là nhìn vào miếng đất rồi niệm đất đất đất đất đất, khi nào tâm nó đắc thiền thì thôi, nói gọn như vậy đi, còn cái phần chi tiết là đã nói quá nhiều lần. Cũng vậy cứ nhìn vào vũng nước, thau nước, tô nước, dòng nước, hồ nước, mặt sông, mặt hồ, mặt ao, mặt suối hoặc vũng nước bằng bụm tay bên đường cũng được. Miễn là có 1 tí xíu xiu xiu hay 1 mặt nước bao la để họ tập trung tư tưởng thì đó được gọi là đề mục nước.

Lửa cũng vậy, họ chỉ cần nhìn đóm lửa nho nhỏ để họ tập trung tư tưởng họ niệm lửa lửa lửa lửa. Rồi gió, gió là sao? Tức là họ nhìn 1 vật lay động như tàu lá phát phơ, hoặc 1 chút xíu gió liên quan đến khe hở mà nó chạm vào vai của họ. Có nghĩa là họ dựa vào 1 hiện tượng nào đó, thiên nhiên hay nhân tạo cho thấy sự có mặt của gió thế là người ta bèn niệm gió, chứ không cần phải tạo ra 1 đề mục đặc biệt. Nhớ nha, gió lùa qua 1 cái khe, 1 lỗ hở nhỏ chạm vào vai của họ, họ biết cái luồng hơi nó đang chạm vào da mình, họ niệm gió gió gió gió cũng đắc thiền được. Hoặc là họ nhìn tàu lá nó phát phơ thay vì họ chú ý màu xanh thì bây giờ họ không chú ý màu xanh mà họ chú ý cái phát phơ đó và họ niệm gió gió gió gió thì họ cũng có thể đắc thiền được.

Rồi xanh vàng đỏ trắng, trong đây thanh biến là đề mục màu xanh, hoàng biến là đề mục màu vàng, xích biến là đề mục màu đỏ, bạch biến là đề mục màu trắng. Rồi hư không biến có nghĩa là, hư không có 2 loại, ở chỗ này 2 loại, 1 lát nó có loại thứ 3.

18:28

Hư không trong đề mục samatha có 3 loại: khe hở vật chất cũng là hư không, hư không ngoài vũ trụ bao la, hư không trong hình dung của hành giả tu thiền vô sắc. Tại vì đã nói thiền vô sắc thì hư không vô biên nó hoàn toàn không mắc mớ gì tới sắc pháp hết, vật chất hết. Thì hư không đó được gọi là kasinuggatakasa 20.10, có nghĩa là hư không giả định trong hình dung của hành giả. Các vị có hiểu cái này không ta? Có nghĩa là hư không giả định thôi, vị đó nghĩ trong bụng thôi, chứ ngồi yên làm sao thấy hết cái bao la của toàn thể vũ trụ được. Cho nên chỉ ngồi hình dung là ngoài đất, ngoài nước, ngoài lửa, ngoài gió ra, ngoài cái đó ra thì gọi là không. Vị đó chỉ nghĩ như vậy thôi, thì cái không đó nó không có ranh giới, nó không có giới tuyến, nó không có bờ mé, nó không có hạn định để mà không có mức cuối cùng. Thì hư không đó là hư không trong hình dung, trong tâm thức của hành giả thôi. Thì hư không đó trong tiếng Pali gọi là kasinuggatakasa.

Ở đây mình thấy có tất cả là 8 đề mục mình thường thấy. Đất, nước, lửa, gió. Rồi tới xanh, vàng, đỏ, trắng cũng vậy, cứ nhìn hoài 1 cái màu xanh, nhìn hoài 1 cái màu đỏ, màu trắng rồi màu vàng. Nhìn và cứ niệm vàng vàng vàng, trắng trắng trắng trắng, đỏ đỏ đỏ đỏ, xanh xanh xanh xanh. Niệm cho đến khi nào đắc thiên, khi mà đắc thiên bằng đề mục nào thì ta hoàn toàn có thể từ đó mà hóa hiện những loại thần thông tương ứng với đề mục mà mình đã tu.

Tôi nói rất là chậm không biết bà con có nghe kịp không? Tu bằng đề mục nào thì khi đắc chúng ta sẽ có khả năng hóa hiện các loại thần thông tương ứng với cái màu đó. Vd như mình tu đề mục màu trắng, khi mình niệm trắng trắng trắng trắng, khi đắc lên tứ thiên rồi thì mình có thể tạo ra muôn thứ thành màu trắng. vd như mình nhìn nguyên dãy núi, mình nói trắng hết đi, là nó trắng bóc, trắng nõn, trắng tinh. Còn không nữa với đề mục màu trắng mình có thể tạo ra ánh sáng. Màu xanh thì mình có thể biến hiện mọi thứ thành màu xanh, nhuộm xanh toàn bộ vũ trụ này cũng được. Và đồng thời với màu xanh mình có thể tạo ra bóng tối, có nghĩa là ở 1 nơi chốn rộng hẹp nào đó mà mình muốn cho nó có bóng tối, mình nói tối thui đi là nó bèn tối thui. Ánh lửa, ánh nắng, ánh trăng không sao mà soi vào được chỗ đó hết vì mình đã dùng thần thông mình chú nguyện rồi. Ánh lửa, ánh trăng và ánh nắng không thể nào làm sáng chỗ đó được vì mình đã chú nguyện tối đi là nó tối thui. Cũng có những trường hợp người ta cần tạo ra bóng tối.

Tôi nhắc lại sơ dĩ Ngài Xá Lợi Phất nói riêng và trong kinh điển nói chung tán thán 10 cái này là vì lý do tại sao? Bởi vì thứ nhất mấy đề mục này nó đại diện cho toàn bộ vật chất trong tất cả vũ trụ. Ngày xưa khi mình còn hưởng dục thì 10 cái này mình phân loại nó theo kiểu của người hưởng dục, còn hôm nay khi mình lìa dục thì mình gom toàn bộ vật chất trong vũ trụ thành còn có 10 món thôi. Đất, nước, lửa, gió, xanh, vàng, đỏ, trắng, hư không, ánh sáng. Hư không mới định nghĩa rồi, hư không có 3 loại: hư không là khe hở vật chất, thứ 2 hư không là trong cái bao la vũ trụ, thứ 3 hư không trong tâm thức của hành giả tu thiên vô sắc.

Tiếp theo là đề mục thức biến. Thức biến là sao? Thức biến là cái đó đó. Tức là từ cái hư không này nè, cái tâm an trụ vào hư không giả định đó, bản thân cái tâm cũng là đề mục. Như tôi đã nói rồi, trong 4 đề mục vô sắc, tầng thứ 2 nhìn lại tầng 1 để đắc, tầng 4 nhìn lại tầng 3. Có nghĩa là tầng 1 hành giả ghi nhận rằng trên đời này không có cái gì sánh bằng hư không, nó bao la bát ngát không có giới hạn, nó không bị hạn chế như đất nước lửa gió. Khi vị ấy nghĩ như vậy vị ấy đắc tầng đầu tiên đó là tầng hư không vô biên. Rồi tiếp theo vị ấy thấy rằng hư không tuy bao la nhưng vẫn còn bị tâm biết. Trong khi bản thân hư không nó đã vô hình vô tướng rồi mà vị này thấy rằng bản thân hư không vô hình vô tướng ấy nó cũng bị tâm biết. Các vị mới nhìn lại cái tâm mà hư không vô biên kia mới sanh tâm nhầm chán và vị đó thấy rằng cái tâm mới thật sự là vô biên. Thì như vậy nhìn 1 để đắc 2. (25:40)

Rồi tiếp theo vị ấy mới thấy rằng dù cái tâm đó là vô biên nhưng mà nó cũng còn bị tâm khác biết, cho nên vị đó đắc tầng thứ 3. Như vậy tầng 2 nhìn tầng 1 mà thành, tầng 4 nhìn tầng 3 để thành thì trong trường hợp này được gọi là thức biến xứ. Các vị nhớ cái này nha, như vậy thì tới đây chúng ta mới hiểu tại sao mà có chỗ, thế giới này nó là vật chất. Về vật chất thì thế giới này có 4 đại nhưng nói tổng quát thì có 6 đại, 6 đại có nghĩa là 6 thứ làm nên toàn bộ vũ trụ, có nghĩa là 4 đại đất nước lửa gió cộng với hư không và thức. Đây là toàn bộ vũ trụ được tạo ra bởi 6 thứ này, ngoài 6 thứ này ra không còn thứ gì khác. Cho nên tùy chỗ, có chỗ nói thế giới này được cấu tạo bởi 5 uẩn, 12 xứ, 18 giới, nói vậy không sai. Nói thế giới này được cấu tạo bởi danh và sắc, nói vậy không sai. Mà nói thế giới này được cấu tạo bởi 14 điều kiện nghiệp, tâm, thiên nhiên và dưỡng tố cũng không sai. Toàn bộ thế giới này mà nói rằng nó được cấu tạo bởi 6 đại cũng không sai có nghĩa là đất, nước, lửa, gió, hư không và thức. Trong trường hợp nói gọn thế giới theo công thức của nhà Phật đó chỉ gồm có 6 thành tố này thôi. Hồi này tôi đang giảng dở dang bây giờ tôi phải quay lại.

Tại sao mỗi đề mục nó lại đính kèm với chữ trên, dưới, ngang, bất nhị, vô lượng là bởi vì trong lúc mình tu cái đề mục nó có thể bị hạn chế, nó chỉ là chiếc lá màu xanh, chiếc lá màu vàng, nó chỉ là miếng đất bằng ngón tay. Nhưng mà trong lúc mình đang tập trung tư tưởng thì đất chỉ là đất, lúc đó mình đã quên mất trọng lượng, kích thước của miếng đất đó.

Phải quên mất trọng lượng và kích thước của đề mục, đó là lý do tại sao nó được gọi là vô lượng. Là bởi vì nó không có trọng lượng, nó không có kích thước cứ niệm đất thôi. Trong khi trừ trường

hợp hành giả ra thì trong trời đất này ai nói tới đất nói tới nước thì người ta đều liên tưởng đến kích thước, trọng lượng, rồi quy mô, hình dáng tùm lum, nhưng riêng với đề mục thì không, nó chỉ là đất và đất mà thôi. Cho nên nó là vô lượng, nó là vô lượng, trên dưới bề ngang về phía nào cũng là vô lượng. Là bởi vì sao? Là bởi vì lúc đó niệm đất thôi, niệm lửa, niệm nước thôi chứ họ không có niệm thêm nữa, họ không có ghi nhận cái gì khác nữa. Cho nên nó được gọi là vô lượng.

Tôi nhắc lại đây là 10 biến xứ có nghĩa là 10 cách nhìn, 10 cách sử dụng vật chất trong thế gian này ở 1 cách đẹp nhất, thông minh nhất. Là vì xưa giờ mình hưởng dục, mình chỉ biết phân tích 10 cái này ra thành vô số thứ để mình ghét mình thích. Riêng đối với người chán dục thì họ mới gom hết vô số thứ vật chất còn thành 10 thứ này để chi ta? Tập trung tư tưởng để từ bỏ 5 triền cái. 5 triền cái là gì? Trong đó chủ yếu là thích và ghét trong 5 dục. Từ cái thích và ghét trong 5 dục nó mới có vô số phiền não khác. Cho nên đây là đề mục rất là quan trọng bởi vì giới năng sinh định, định năng sinh tuệ, thì thấy 10 đề mục này nó cũng là định đó, nó là đề mục của người tu định đó. Định nếu mà nói cho nó tới nơi chút, có định mới có niệm và có tuệ, nhưng mà mình nói gọn mình nói giới năng sinh định, định năng sinh tuệ nhưng mà thật ra định mà mạnh thì tự nhiên niệm nó mạnh, mà niệm mạnh thì tuệ mới làm việc được. Thì 10 cái đề mục này là được gọi là 10 biến xứ mà Ngài Xá Lợi Phất gọi là 10 đề mục cần phải tu tập. Nó sâu như vậy, chứ nếu mà không có chỗ như hồi này giờ thì mình thấy nhiều lắm là 10 đề mục tu thiện chứ có gì đâu mà ghê. Ghê chứ nó là thu gọn vũ trụ mà sao không ghê được.

Nói sơ lại 1 chút sợ quên, thì 10 cái này người không tu tập thì đất chỉ là đất, nước chỉ là nước. Nhưng mà đối với 1 người có tu tập thì khi họ đã có định tâm rồi, họ đã đắc thiên rồi, họ có thần thông từ mấy cái đề mục này rồi thì chuyện gì họ làm cũng được, chỉ có 2 việc là họ làm không được thôi. Chỉ có 2 việc mà thần thông thiên định không có can thiệp được đó là lý nhân quả và tam tướng. Đứng ra với 1 người đại trí thì tam tướng này nó nằm trong lý nhân quả luôn. Nhưng mà khổ thay nếu mà nói gọn như vậy đó, nói rằng toàn bộ thế giới này nó chỉ nằm trong lý nhân quả, có nhiều người hiểu không hết, không nổi, họ không có hình dung ra.

Tại sao trong lý nhân quả lại có tam tướng? Nhân quả ở đây là gì? Nhân quả ở đây có nghĩa là hợp lý chứ không có gì hết. Chữ nhân quả có nghĩa là hợp lý. Có nghĩa là tác động đó thì ảnh hưởng nó sẽ ra sao? Thì mình thấy rằng là nếu hiểu lý nhân quả cho rốt ráo thì mình thấy mọi việc trên đời này không thể nào đứng yên mà không có vô thường, khổ và vô ngã nếu xét theo lý nhân quả cho rốt ráo. Nhưng mà vì sợ nói gọn nói tắt quá người ta không có hình dung ra đành phải kể thêm cho họ thấy. Thật ra đối với người biết thì kể như vậy nó thừa, nhưng mà bây giờ đối với đa phần thiên hạ mà mình kể gọn quá họ không hiểu nha.

Như vậy thì đối với thần thông khi mình dựa vào 10 biến xứ này, 10 đề mục này để mình đắc thiên, đắc thần thông rồi thì chuyện gì mình làm cũng được, dời non, lấp biển, di sơn, đảo đảo đảo, kêu mưa gọi gió, di sơn đảo đảo, sai đậu thành binh, hô phong hoán vũ. Sai đậu thành binh là sao? Có nghĩa là mình rải ra 1 cái mình muốn thành mấy người cũng được hết trơn, đó gọi là sai đậu thành binh. Hô phong hoán vũ là kêu mưa gọi gió, còn di sơn đảo đảo là dời non dời biển, đằng vân giá vũ là đi mây về gió. Đứng ra mấy cái này cũng không cần nói lê thê nhưng mà đây là những từ mà bà con khi nói tới thần thông là phải biết những khái niệm này.

Vị mà có thần thông chuyện gì họ làm cũng được chỉ có 2 chuyện là họ không can thiệp được.

Thứ 1 là lý nhân quả, làm thiện là phải dẫn đến quả vui, ác là dẫn đến quả khổ.

Cho dù bay vút lên trời

Cho dù đáy biển trốn thời được đâu

Cho dù núi thăm hang sâu

Không nơi nào thoát quả sâu đã gieo.

Dù là thần thông bằng trời đi nữa thì không có trốn được cái nghiệp nha.

Phật dạy là 1 tảng đá đem liệng dưới nước thì cả làng ra quỳ lạy nó nó cũng không có nổi lên được.

Mà 1 thùng dầu mình đổ xuống nước mà cả làng ra chửi rửa nó thì nó cũng không có chìm được.

Thì cũng vậy, đối với người đã làm việc thiện dứt khoát phải quả vui quả lành, làm ác thì không thể nào trốn được quả xấu. Dù chúng ta có trốn đâu đi nữa, thần thông cũng không can thiệp, không giúp được. Đó là lý nhân quả.

Thứ 2 là lý tam tướng, có nghĩa là mọi thứ ở đời này đã có thì phải mất, cái chuyện này không có cách nào cưỡng lại được. KHÔNG thể nào mà chư Phật 3 đời 10 phương dùng thần lực gia trì cho ai đó đời đời bất tử, trường sanh bất lão, sống mãi không chết, trẻ hoài không già, chuyện đó không bao giờ có, không thể nào được. Vì bản thân chư Phật cũng là pháp hành, trong A Tỳ Đàm đó. Pháp hành có nghĩa là thân của Ngài, tâm của Ngài là do duyên tạo. Mà hễ cái gì do duyên tạo thì sao? Cũng phải do duyên mà mất chứ không thể nào mà đời đời bất diệt.

Đồng thời ở đây mở ngoặc nói thêm, tại vì chúng ta còn mê cái này còn mê cái kia cho nên chúng ta mới thấy cái chuyện trường sanh bất lão là hay. Chứ thật ra 1 người hiểu rõ vui là gì, buồn là gì, thiện ác là gì, thích là gì, ghét là gì thì cái chuyện muốn sống hoài là chuyện không thể có. Bởi vì họ biết rõ, họ biết rất rõ sống là gì, chết là gì, vui là gì, buồn là gì, thích là gì, ghét là gì, họ biết rất rõ. Bởi vì họ biết rõ rồi thì họ không có lý do để họ thích sống hay là thích chết, không có lý do để sợ sống hay là sợ chết, không có lý do sợ khổ thích vui cũng không có lý do thích khổ sợ vui. Họ không có lý do thích và ghét, không có lý do sợ cái này sợ cái kia, chuyện đó không có. Đó là nói người có thân thông.

MƯỜI PHÁP CĂN PHẢI BIẾN TRI.

(Bản kinh)

Mười xứ: Nhãn xứ, sắc xứ, tỷ xứ, thanh xứ, nhĩ xứ, hương xứ, thiết xứ, vị xứ, thân xứ, xúc xứ. Như vậy là mười pháp căn được biến tri.

(Bài giảng)

Mười pháp căn phải nhận thức, đó là gì? Quý vị coi bản tiếng Việt có tang thương, có động trời không? Tiếng Việt rất là đau yêu. Bản tiếng Việt của mình tôi đọc tôi hết hồn luôn. Bản tiếng Việt đó là mất, rồi sắc, rồi tai, rồi thính, bản Pali người ta nó sáng trưng như vậy. Cảm ơn rất là nhiều “giọt mưa cuối mùa” này nè, rất là nhiều cảm ơn rất là nhiều. Các vị dò bản tiếng Pali coi có động trời không? Bản tiếng Việt nè. Nhãn xứ, sắc xứ, tỷ xứ, thanh xứ, nhĩ xứ, hương xứ là sao? Bản Pali là 5 trần, 5 căn và 5 trần.

37:18

Khi kể 18 giới dhatu, căn, cảnh và thức kể riêng nhưng khi kể 12 xứ hoặc 10 xứ như ở đây thì ta phải hiểu ngầm là căn và thức kể chung. Trong trường hợp này căn và thức kể chung, là sao? Cái này phải ôn lại nha.

Con mắt nó chỉ được gọi là con mắt khi nó là điểm tựa cho cái tâm biết cảnh sắc. Biết cảnh sắc là biết gì? Biết màu sắc và hình dáng của cái gì đó. Chứ còn nói trên bản chất sinh học thì nó chỉ là cục thịt thôi không là cái gì hết nhưng mà nó được gọi là con mắt, nó được gọi là lỗ tai, nó được gọi là lỗ mũi là bởi vì nói đến tác dụng của nó. Các vị nghe kịp không? Cho nên khi kể có 10 xứ thì mình phải hiểu ngầm, nói nhãn xứ là mình phải hiểu ngầm con mắt và cả nhãn thức luôn. Kể như vậy, chứ không thể nào nó đi 1 mình nó được hết.

Và tôi nói cái này nhiều người nghe rất là sốc nhưng mà quý vị phải tập sốc cho nó quen. Các vị còn nhớ trong y học nó có từ phục tồ hồi sinh thuật không? Phục tồ hồi sinh thuật có nghĩa là khi 1 người họ bị tim đứng nửa chừng đó, mình phải cấp cứu họ, 1 là mình hô hấp, mình thổi hơi vào cho họ thở. Còn cách 2 nữa là mình lấy tay để trên ngực họ mình kích thích cho tim nó làm việc để họ mới có thể thở được. Thì cái đó tiếng Hán kêu phục tồ hồi sinh thuật. Tồ ở đây có nghĩa là chết đi sống lại gọi là tồ, phục tồ hồi sinh thuật, tôi quên tiếng Mỹ kêu là gì. Trong máy phi trường có mấy chỗ cấp cứu, có cái hộp để máy kích điện cho tim người cấp cứu, quên mất tiêu chữ đó rồi.

Nhiều khi cũng có nhiều chuyện mình phải biết để kích thích cho mình bị sốc để mình bỏ đi cái hiểu sai hoặc mình bỏ đi cái không biết, cái bất tri của mình đó. Ở đây tôi làm quý vị sốc khi tôi cho quý vị biết chuyện này. Đó là bất cứ thứ vật chất nào nó chỉ được gọi là cảnh sắc khi nó được biết bằng mắt. Chứ còn rất nhiều người học A Tỳ Đàm cứ định nghĩa sắc, cảnh sắc, cảnh thính, cảnh khí, nói cho đã nhưng họ không có ngờ được là cái vật đó không chỉ riêng là cảnh sắc, không chỉ riêng là cảnh sắc, ko riêng là cảnh thính, nó ko phải là cái gì đó đặc biệt mà nó mà nó chỉ được gọi là cảnh khi nó có được cái tâm biết. Nó được gọi là cảnh gì khi nó được tâm nào biết.

Tôi vd hoài khi tôi giảng tôi hay cầm cái vật gì đó trên bàn của tôi, không biết quý vị nào có coi video, mấy clip video bên Mỹ có thấy không. Vd tôi cầm cái ly, tôi hỏi bà con vậy chứ cái ly nó là

trần nào trong 6 trần, thì có rất là nhiều người nói là sắc trần, có nghĩa là cảnh sắc, nó là đối tượng của mắt. Chưa bao giờ có ai nói cho tôi nghe vừa ý hết. Thật ra cái ly trước mặt tôi hiện giờ nè nó là cả 6 trần là vì sao? Là vì khi tôi biết nó bằng con mắt thì nó là sắc trần. Mà khi tôi búng ngón tay vào nó hoặc là khi nó rớt xuống mà tôi nghe tiếng vỡ của nó thì lúc đó là thanh trần. Khi tôi biết nó bằng mũi, khi tôi biết nó bằng lưỡi, khi tôi biết nó bằng thân thì nó là khí trần, vị trần, xúc trần. Khi tôi đẩy nó ra khỏi tầm tay, mắt tôi nhắm lại, tôi nghĩ về nó lúc đó nó là pháp trần. Cho nên toàn bộ vũ trụ này khi mình chia nó ra thành bao nhiêu thứ thì trong kinh nói Đức Phật Ngài chia tùy căn duyên chúng sinh, tùy trình độ của mỗi người mà chia khác nhau. Có người Ngài nói vô lượng vũ trụ trong 3 đời 10 phương chỉ gồm có danh và sắc thôi. Có người Ngài phải nói là 5 thì người ta mới chịu, có người Ngài nói rằng là có 12 là 6 căn 6 trần. Có người thì Ngài phải nói là 18 là 6 căn, 6 cảnh và 6 thức. Phải hiểu nha.

Ở đây thì Ngài Xá Lợi Phất Ngài nói chỉ có 10 thôi thì phải hiểu ngầm là 1 người hiểu tới nơi tới chốn 10 cái này thì người đó dứt khoát phải là Thánh. Nhớ nha, thấy số 10 làm như hơi thiếu thiếu mà ko có thiếu đâu. Đây là 1 cái mẹo, đây là 1 cách nói thôi, đây là 1 cách nói chứ thật ra ko có thiếu đâu bởi vì 1 người để hiểu rõ 5 căn và 5 trần là cái gì thì người đó phải là Thánh mới hiểu rất ráo được. Vì sao? Là vì chỉ có bậc Thánh mới hiểu rằng bản thân 5 căn 5 trần là khổ. Khi 5 trần làm việc mà ta có đam mê nào đó thì đam mê đó là nguồn khổ. Muốn hết khổ thì đừng có mê trong 5 căn, 5 trần nữa. Và hành trình nhìn kỹ 5 căn 5 trần để mà ko thích chúng nữa thì hành trì đó gọi là đạo đế.

Như vậy thì chỉ có bậc Thánh mới nhìn được 4 đế trong 5 căn, 5 trần trong 10 xứ này thôi. Các vị nghe kịp không? Cái này chắc phải ghi rồi. Chỉ có Thánh nhân mới thấy rất ráo mới thấy tới nơi tới chốn 4 đế trong 10 xứ này nha. Thánh nhân thấy rõ rằng bất cứ 1 cảnh trần nào cũng đều là khổ hết, mà bản thân 5 căn nó cũng là khổ, 5 căn có nghĩa là mắt tai mũi lưỡi thân nó là khổ. Mà cái chuyện nó tồn tại bằng cách nó biết cái này biết cái kia thì cái biết đó cũng là khổ, mọi thứ là khổ mà. Khi nó biết mà nó thích thì cái thích đó lại là nguồn khổ. Khi mà nó ngó cái nó ghét thì nó khổ trực tiếp mà khi nó ngó mà nó thích, nó thương thức đó, khi 5 căn biết 5 trần bất toại thì khổ trực tiếp, còn 5 căn biết 5 trần như ý thì khổ gián tiếp, có nghĩa là nó gieo mầm cho tương lai nha.

Cho nên 1 người hiểu tới nơi tới chốn 5 căn 5 trần thì coi như là đã thành Thánh mất tiêu rồi. Biết cái kiểu thấp nhất thì đắc sơ quả, quả cao hơn 1 chút thì nhị quả, khá hơn 1 chút là tam quả, biết tới nơi tới chốn triệt để thì dứt khoát là bậc La Hán.

44:40

Sẵn đây cho tôi nói luôn cái này cũng dễ bị ném đá. Là có nhiều người coi kinh điển Nam Tông không thấy nói nhiều lắm cái chuyện khích lệ thành Phật bèn cho rằng Phật giáo Pali – Phật giáo Nam Tông là tiểu thừa, cứ xúi người ta quán chiếu danh sắc, diệt trừ phiền não để đắc La Hán Niết Bàn cái rẹt không có xúi người ta thành Phật. Nhưng mà ở đây tôi xin mở ngoặc nói thêm, không có trường đại học nào gọi là đào tạo đặc biệt những người trở thành tỷ phú hoặc là trở thành người đoạt giải Nobel hết, chuyện đó không có, không có trường nào hết đó. Có thể có như vậy, có những trường cái số cựu sinh viên có giải Nobel nhiều, có. Nhưng mà ngay từ ban đầu mà bảo đảm rằng mọi người vào đó học thì ra làm triệu phú, làm tỷ phú, làm nhà khoa học có giải Nobel thì không trường nào dám hứa cái đó hết. Vì sao? Vì chuyện đó không có dễ nha.

Ở đây cũng vậy, Phật pháp là trường đại học, cái người mà họ có căn cơ thành Phật thì họ cũng học có 37 phẩm bồ đề, 37 phẩm trợ đạo chứ ko có học cái gì hơn nữa hết trơn. Nhưng mà vì căn cơ, cái cốt của họ là không làm Thanh Văn được, thì họ bèn thành Độc Giác, nguyện Độc Giác hoặc nguyện Chánh Đẳng Giác, nhớ cái này quan trọng lắm nha. Nhưng mà cái số đó không có nhiều, cho nên không cần phải kêu gọi khuyến khích riêng. Ai nè thành Phật đi con, con nguyện thành Phật, không có cần. Mà nên nhớ rằng theo trong kinh điển Nam truyền thì số người thành Phật không có nhiều so với số người chỉ có khả năng chán khổ và cầu giải thoát ở quả vị Thanh Văn rất là nhiều.

Cho nên đừng có nghĩ rằng kinh điển Pali là tiểu thừa, không phải. Mà bởi vì cái người có máu, nói theo từ của bên kia đi, anh mà có máu đại thừa đó thì anh chỉ liếc vào tự điển Pali là đủ để anh muốn thành Phật rồi. Còn anh có máu tiểu thừa đó thì anh có học thuộc lòng bộ Hán tạng thì anh

vẫn là cái tên tiêu thừa thôi. Nhớ cái đó, mà sẵn mở ngoặc nói luôn. Chúng tôi tuyệt đối không hề có ý đưa cái đầu cho người ta ném đá bao giờ, chưa bao giờ có ý làm, nói, biểu hiện 1 cái gì mà nó mang ý nghĩa là đưa cái mặt cho chúng đấm bao giờ. Chuyện cần thiết thì nói bằng tất cả thiện chí, tất cả tấm lòng. Dù các vị nghe nó phảng phất hơi hướng của chính trị, hay là của tôn giáo, ở đây không hề có ác ý, chuyện phải nói thì nói. Cho nên ở đây chúng tôi cũng nhắc luôn 1 chuyện liên quan đến thông cáo vừa rồi của chúng tôi mà chúng tôi gọi là thông báo lớn đấy. Là năm ngoái năm 2016 trong 1 bài giảng nào đó chúng tôi quên mất rồi, chúng tôi tình cờ ngẫu nhiên có nhắc đến chuyện phục hoạt giới phẩm Tỳ Kheo Ni. Rồi từ đó mấy năm nay, tự nhiên mấy ngày nay không biết ông ứng bà nhập gì đó có 1 số thân hữu lạ có quen có, quen sơ sơ có, không biết họ có cái hẹn hò gì với nhau mà bèn đồng loạt cùng lúc nhắc tề post lên facebook những câu nói của chúng tôi liên hệ về vấn đề phục hồi Tỳ Kheo Ni mà we nói trong thời lượng rất ngắn, chúng tôi liếc mắt thì có lẽ nhiều lắm khoảng 2 phút thôi rồi đi qua chỗ khác, nội dung khác. Nhưng mà họ cắt ngay cái đoạn 2 phút đó, họ nâng nó lên thành cái vấn đề lớn vô tình đẩy chúng tôi vào thế gọi là tứ bề thọ địch thì chết oan lắm. Chúng tôi không có dám có ý bẻ bài xích 1 cá nhân, 1 đoàn thể nào hết. Dù nói về lý hay về tình, chuyện đó không có lý do để chúng tôi làm chuyện đó. Nói trên lý thì khi có chuyện liên quan, chúng tôi nói lý do tại sao chúng tôi không mẫn mà lắm, chỉ vậy thôi. Và thậm chí có người họ nói với tôi là tại sao tôi đưa ra cái vd hơi khập khiễng. Chúng tôi so sánh, chúng tôi nói rằng nếu mà bây giờ phục hồi giới phẩm Tỳ Kheo Ni thì cũng có nghĩ là mình có thể phục hồi giới phẩm cho vị Tỳ Kheo mà đã phạm đại trọng giới. Mà chúng tôi có 3 điều xui là cái người ghi lại đoạn đó họ ghi không biết là chúng tôi nói thiếu, chúng tôi không tin là mình thiếu. Mà họ ghi, ít ra khi họ ghi thiếu họ cũng phải thấy họ ghi thiếu chứ.

Chúng tôi nói thế này, khi mình có thể phục hồi giới phẩm Tỳ Kheo Ni thì mình cũng có thể phục hồi giới phẩm cho 1 Tỳ Kheo, Tỳ Kheo đó phạm đại trọng giới, cái chuyện đó bắt buộc. Rồi người ta trách tại sao chúng tôi dùng vd khập khiễng, không có khập khiễng đâu. Là bởi vì ở đây chúng tôi nhắm tới cái điểm giống nhau, có nghĩa đều bắt đầu từ con số 0. Vd như bây giờ mình nói mình muốn cất cái nhà hay mình muốn làm cái món bánh. Thì các vị coi 2 cái chuyện này nó khác nhau ngàn trùng, 1 bên là dựng 1 ngôi nhà, 1 bên là làm 1 món bánh. Làm sao đem 2 việc này so với nhau được, rất là khập khiễng. Nhưng mà nó giống nhau chỗ này. Là anh muốn cất nhà thì anh phải có vật liệu xây dựng và anh muốn làm bánh thì anh phải có nguyên liệu nấu nướng, nó giống nhau chỗ đó. Chứ còn nếu mà mình dùng 1 cái nào trạng thiếu máu thì mình nghĩ ủa sao dùng vd khập khiễng như vậy. Mà tôi có ý, có ý dùng vd chênh lệch lớn như vậy. Có nghĩa là dù anh muốn dựng 1 cái lâu đài hay là anh làm 1 món bánh bèo, bánh xèo, bánh bò, bánh da lợn thì ít ra nó phải có điểm giống nhau đó là muốn cất xây thì anh phải có vật liệu xây dựng, mà anh muốn làm bánh thì anh phải có nguyên liệu nấu nướng.

Ở đây cũng vậy, muốn phục hồi lại giới phẩm Tỳ Kheo Ni thì mình phải có đủ điều kiện, mà những điều kiện đó nay không còn nữa. Bởi vì chúng ta thấy rồi, muốn phục hồi giới phẩm đó là chúng ta phải có lưỡng bộ Tăng, có nghĩa là 1 đoàn thể ni chúng và tăng chúng để chứng minh và đồng thời chúng ta phải có 1 vị Tỳ Kheo Ni tối thiểu 12 hạ để chứng minh, để truyền giới. Bây giờ chúng ta không có, chúng ta lấy ở đâu ra? Đó là chuyện thứ 1. Như vậy là chúng ta bắt đầu từ con số 0. Không có nguyên liệu mà vẫn làm bánh, đó là bắt đầu từ con số 0. Rồi bên đây cũng vậy, 1 vị Tỳ Kheo Tăng đã phạm 4 đại trọng giới bất cộng trụ thì ko thể phục hồi, bởi vì phục hồi là phục hồi từ con số 0. Mà nếu bên kia bắt đầu từ con số 0 được thì bên đây cũng bắt đầu từ con số 0 được. chúng tôi nói như vậy đó. Và nếu có thể phục hồi giới phẩm cho 1 vị Tỳ Kheo phạm trọng giới thì điều đó có nghĩa là tạng luật đã mất đi 4 đại trọng giới. Vì phục hồi được mà, phạm xong phục hồi được mà, có nghĩa là mất.

Tạng luật mà mất đại trọng giới thì không còn là tạng luật nữa, vì bị nó còn lại mấy cái giới lôm côm không à, mấy cái giới 3 xu không à nếu mà so với 4 đại trọng giới. Thì 223 giới còn lại là giới lôm côm bởi vì 4 đại trọng giới đó được xem là giới quan trọng nhất mà. Cho nên tạng luật mà phủ nhận 4 đại trọng giới thì coi như là ko còn tạng luật nữa. Mà Phật giáo mà không còn tạng luật thì Phật giáo còn là cái gì hề? Cho nên nó hơi lớn chuyện chỗ đó đó mà người ta không có hiểu mà người ta cứ nói đó là vd khập khiễng mà không hề hiểu 1 chỗ chúng tôi nhắm tới 1 điều thôi đó là

bắt đầu từ con số 0, chỉ vậy thôi. Và nói trong có 2 phút mà nó trở thành ra là 1 chuyện oan khiên, điều đó không có nên, tôi không biết có bao nhiêu friend của vị này vị kia đã bắt mẫn. Thậm chí có những người còn buông những lời vô trách nhiệm, vd như họ nói rằng những cái đó là do giành ăn mà ra thì chúng tôi cũng xin nói thêm. Chúng tôi không mất gì nếu ni chúng được thành lập và chúng tôi cũng không được gì nếu ni chúng không thành lập. Các vị về suy nghĩ coi có đúng như vậy không và nếu các vị có thể nghi ngờ quan điểm của we, thì các vị có thể hỏi các vị tôn túc bên Tăng đồ coi người ta nghĩ gì và các vị có thể nếu mà biết ngoại ngữ tiếng Anh, tiếng Thái, tiếng Lào, tiếng Campuchia, tiếng Tích Lan, tiếng Miến Điện, các vị hỏi thẳng trực tiếp đừng có qua mấy người dịch nhiều khi họ dịch trật lất à nha.

Tự mình ôm cơm, ôm cháo, ôm máu, ôm quần qua tới mấy xứ đó hỏi tại sao là mấy ngàn năm qua mấy cha ko phục hoạt lại giới phẩm Tỳ Kheo Ni mà để cho ở VN hôm nay người ta phải làm? Thì để coi bên mấy xứ quốc giáo người ta nói làm sao? Nên nhớ chúng tôi không được gì và không mất gì trong vụ này và chúng tôi nhớ Tàu có 1 câu rất là thoả đáng trong trường hợp này đó là “hoàng đế không nóng ruột sao thái giám nóng ruột.” Chúng tôi là ai mà chúng tôi lại phải lên tiếng trong cái chuyện rất ư là nhạy cảm này? Thêm bạn bớt thù chứ tại sao mà chúng tôi lại chọt vào ổ kiến lửa của dư luận.

Cho nên rất mong thiên hạ đại chúng trong cộng đồng mạng suy nghĩ lại, đừng có mà trăm đầu đổ đầu tằm thì chúng tôi chết không nhắm mắt. ok?

Chúng tôi nhắc lại chúng tôi đang học về 10 biến xứ, nói qua 1 lần rồi xong từ đây đến khi thành Phật không nhắc nữa.

10 biến xứ này nè thấy nó tầm thường nhưng nó không có tầm thường đâu vì chúng ta thấy rằng hiểu rõ 5 căn 5 trần là cái gì, nó là khổ hết. Mà 5 căn 5 trần của đời này là do tham ái đời trước mà có. Do đời trước ta đam mê trong 5 dục cho nên đời này ta mới có 5 căn và 5 trần. Có 1 điều người đam mê trong 5 căn 5 trần mà có tu tập phước báu công đức thì đời sau sinh ra họ có 5 căn mà lại có 5 trần như ý.

Người đam mê 5 trần lại có tu tập công đức thì sẽ có 5 trần như ý. Đam mê 5 trần mà thiếu tu thì chỉ có 5 trần bất toại. Vô cùng đơn giản, đây là công thức vô cùng đơn giản. Nhàm chán 5 trần đổi 5 trần thành 10 đề mục vừa học ở trên đề tu tập thiền định thì ta có được cảnh giới tái sinh cao hơn. Người tu tuệ quán chán cả dục và thiên ko cầu tái sinh. Nó chỉ có bao nhiêu cho nên nó quan trọng lắm, đây là những bài học bắt buộc phải học thuộc lòng nha, học thuộc lòng như em bé vậy đó.

Có nghĩa là chúng sanh trong đời này mọi thứ đều lấy cái gốc từ 5 dục mà ra. Đam mê 5 dục mà có tu hành thì đời sau sanh ra có 5 trần như ý. 5 trần như ý là gì? Là đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi, quần là áo lụa, vàng đeo gãy tay, ngọc đeo mỏi cổ, muốn ăn gì cũng được, thì cái đó được gọi là 5 trần như ý. Còn đam mê 5 dục mà không tu hành gì hết thì sanh ra là ăn thịt sống uống máu tươi, sống trong phân người, trong đồng rác, lạnh không có gì đắp, không có gì mặc, đói không có gì ăn, khát không có gì uống, nắng mưa không có nhà để ở, bệnh hoạn không thuốc uống. Đó được gọi là 5 trần bất toại. Vì đâu mà ra? Là bởi vì đời xưa cũng đam mê 5 trần mà không tu tập thì chỉ có được 5 trần bất toại.

Đam mê 5 dục mà có tu tập thì sẽ có 5 trần như ý, đó là nói về cõi dục đó. Còn cao hơn 1 chút, có kẻ trên đời này nhàm chán 5 căn 5 trần 5 dục, vì nhàm chán 5 căn 5 trần nên không có 5 dục. Vì nhàm chán cho nên họ đổi 5 trần thành ra 10 đề mục. Trong room có hiểu cái này không ta? Các vị có hiểu đổi không? Có hiểu chữ đổi không? Đổi đây có nghĩa là từ tiền Việt đổi qua tiền Mỹ gọi là đổi. Vd như hồi xưa tôi chỉ biết quần là áo lụa, hột xoàn, rìi vàng, nữ trang, rìi phấn son, đó là hồi xưa. Còn bây giờ tôi đổi lại mấy cái đó nó cũng là 4 đại, bây giờ tôi đổi mấy cái đó thành ra đề mục. Vd như bây giờ tôi chỉ biết là đất nước lửa gió, hư không ánh sáng, xanh vàng đỏ trắng. Thì 10 cái này thật ra nó cũng chỉ 5 căn thôi chứ không có cái gì hết tron, cái tên kêu cho nó sang vậy thôi. Chứ tôi hỏi các vị thổi son phụ nữ có phải 4 đại không? Nó cũng là 4 đại chứ là cái gì? Rồi bây giờ quần là áo lụa có phải là 4 đại không? Đó là 4 đại đó chứ. Rồi mình đi tắm trong spa rồi piscine rồi mình đi sauna rồi tắm hơi, tắm thổ, tắm ả rập thì cũng 4 đại chứ là cái gì? Rồi mình làm đẹp, mình đắp phân chim rồi mình đắp alovera lô hội, rồi mình tắm trắng 1.00.17, rồi kem rồi củ sâm, rồi ăn

yên bào ngư. Tất cả là 4 đại chứ không có gì hết trơn hết trọi, nhưng mà vì mình đam mê mình phải chia. Mình chia 4 đại ra hàng hà sa số thứ.

Bây giờ mình tu mình đổi 4 đại, mình chuyển nó qua thành 10 đề mục, chỉ vậy thôi. Để làm chi? Chuyển qua 10 đề mục để làm chi? Đề đắc thiên, đắc thần thông. Nhưng mà đó mới tới định thôi, bây giờ tới ông tuệ nè.

Khi 1 hành giả có biết được Phật pháp, ông thấy rằng bây giờ hưởng dục là thấp kém rồi không nói, bây giờ qua tới cao hơn, chán dục mà đắc thiên, rồi sao ta? Nó sống hết tuổi thọ trên cõi thiên thì nó cũng rớt 1 cái ạch xuống cõi dục như cũ nữa, rồi sao ta? Rồi tiếp tục hưởng dục mà đa phần là dục bất toại không à, nha, đa phần đó, là cảnh dục bất toại. Họ thấy họ chán quá, họ oải quá đi, cho nên họ mới buông luôn, nghĩa là ko thích dục, không thích thiên. Cái không thích này không phải là họ chán định nha, không thích đây có nghĩa là nếu có tu thì cũng chỉ lấy định đó làm nền cho tuệ chứ không còn coi cái định đó là đỉnh cao, là lý tưởng rốt ráo. Phải hiểu chữ chán đây có nghĩa là vậy nha. Chứ tôi nói không rõ rồi bà con về đồn nói ông nói người tu Tứ Niệm Xứ không thêm tu thiên nữa bởi vì chán rồi, không phải. Chán đây có nghĩa là họ chỉ dùng nó làm phương tiện thôi chứ không còn coi nó là đỉnh cao rốt ráo để hướng tới với tất cả niềm đam mê. Nhớ cái đó, phải nhớ cái đó nha, chứ đồ thừa chết người ta à. Đồ thừa là không có được.

Vd như nói thằng đó nó mê tiền dữ lắm thì mình phải hiểu rằng nó coi tiền là đỉnh cao. Nhưng mà có biết bao nhiêu người trên đời này là họ vẫn mỗi ngày tạo ra tiền nhưng họ dùng tiền đó cho chuyện khác, họ còn nhiều tiền hơn cái thằng mê tiền kia nữa nhưng mà vì họ dùng tiền cho thiên hạ chứ không phải cho bản thân, họ dùng tiền để làm công việc chứ không phải làm việc kiếm tiền về chất 1 đồng, tối nằm le lười đếm thì không phải. Loại đó là loại mê tiền còn cái này người ta tận lực làm ra tiền để lấy tiền đó làm việc này việc kia lợi ích cho chúng sanh nhân quần, thì cái đó gọi là người có khả năng làm ra tiền chứ không phải người mê tiền.

Cho nên ở đây tôi đang giảng về 5 căn 5 trần là vậy đó. Người mê 5 trần mà có tu thì sẽ được 5 trần như ý, mê 5 trần mà không có tu sẽ có 5 trần bất toại. Chán 5 trần mà tu thiên thì về các cõi Phạm Thiên sống lâu hơn, tinh thần an lạc hơn, nhưng mà rồi sao? Hết tuổi thọ cũng rớt trở về cõi dục. Chỉ riêng hành giả tu tập tuệ quán nhờ nghe được Phật pháp, chữ Phật này phải viết bằng mực đỏ nha, bởi vì ko có Đức Phật thì không có ai mà nghĩ ra con đường tuệ quán này hết. Các vị nghe kịp nha.

Cho nên đừng có coi thường 5 căn 5 trần, thấy vậy chứ nó lớn chuyện lắm.

10 PHÁP CẦN PHẢI ĐOẠN TRỪ

(Bản kinh)

Mười tà pháp: Tà kiến, tà tư duy, tà ngữ, tà nghiệp, tà mạng, tà tinh tấn, tà niệm, tà định, tà trí, tà giải thoát. Như vậy là mười pháp cần được đoạn trừ.

(Bài giảng)

10 tà tánh. 10 tà tánh là sao? Đó là tà kiến, tà tư duy, tà ngữ, tà mạng.....

1. Tà Kiến: có nghĩa là thường kiến và đoạn kiến. Chúng tôi đã giải thích 1 ngàn tỷ lần cái vụ tà kiến rồi.

Tà kiến nó nhiều cách định nghĩa lắm. 1) Thường và Đoạn. Thường kiến là tin có 1 cái tôi thường hằng, có 1 cảnh giới thường hằng, và tin có 1 đấng chí tôn vĩnh cửu cũng là thường hằng. Còn đoạn kiến là vô nhân, vô hành, vô hữu. Vô nhân là cho rằng mọi thứ ngẫu nhiên mà có. Vô hành là cho rằng thiện ác không ác, thiện ác là do người ta nghĩ ra thôi, chứ bây giờ mình giết người hay cứu người nó không có khác nhau. Đó là vô hành kiến. Còn vô hữu kiến là phủ nhận triệt để và toàn bộ những gì mình không thấy được, không hiểu được, không chứng minh được, không tin được, mấy cái đó là mình phủ nhận sạch sẽ. Tôi chưa thấy chim cánh cụt, đối với tôi chim cánh cụt không có, anh nói cỡ nào tôi cũng không tin. Từ bé đến giờ tôi chưa từng thấy con voi cho nên đối với tôi tôi không tin trên đời có con nào có hình dáng lạ lùng, quá gở như vậy.

Cái đó là nói cho dễ hiểu, chứ thật ra vô hữu kiến là gì? Là không có tin là chuyện kiếp trước, kiếp sau, luân hồi quả báo, không tin rằng trên đời này có những người nhằm chán phiền não, tu hành đắc đạo giải thoát không còn tử sanh, mình không có tin. Bởi vì cái đó nó ngoài tầm tưởng tượng và lý luận hình dung của mình, thì cái đó gọi là vô hữu kiến.

Hai cái thường và đoạn này cộng lại nó là tà kiến. Đó là cách nói thứ 1.

Cách nói thứ 2:

- Không thấy được các pháp do nhân mà có, đó là tà kiến thứ 1.

- Không thấy mọi thứ có rồi phải mất. Đó là Tà Kiến thứ 2.

Khi mình hiểu mọi thứ do nhân mà có thì mình trừ được đoạn kiến. Khi mình hiểu rằng mọi thứ đã mất thì mình trừ được thường kiến. Tôi vô cùng lạ là tại sao quý vị ko lấy note chỗ này, hay là bây giờ quý vị không còn tin tôi nữa. Chỗ này mà không lấy note là quên sạch sẽ.

Tà Kiến kể rằng Thường Kiến, đoạn kiến cũng được mà kể theo cách tôi vừa kể không thấy được, không hiểu được mọi thứ do duyên mà có, có rồi phải mất. Đó cũng là định nghĩa về Tà Kiến, vì sao? Là vì khi anh thấy mọi thứ do duyên mà có thì anh bỏ được đoạn kiến. Khi mà anh thấy rằng mọi thứ có rồi phải mất thì đó là anh bỏ được thường kiến.

Trên đây là định nghĩa về tà kiến.

2. Tà tư duy

Tà tư duy ở đây gồm 3 thứ: dục tư duy, sân tư duy và hại tư duy.

- Dục tư duy là muốn tầm lum trong 5 trần thì gọi là dục tư duy.

- Sân tư duy là bất mãn trong 5 trần thì gọi là sân tư duy. Bất mãn trong 5 trần là cái gì, đó là cách nói chuyên môn. Bất mãn trong 5 trần được gọi là sân tư duy có nghĩa là sao? Mình ghét người này mình ghét người kia cũng là sân tư duy. Mà mình bực bội mình không chịu nổi nắng gió mưa sương, alo, các vị còn nghe không? Vừa mở mắt ra thì đã không còn nói được nữa. Các vị nghe đến đâu rồi? Dục tư duy là đam mê trong 5 trần, đam mê cái giống gì cũng là đam mê. Vd như bây giờ tôi thích cái kẹp, tôi mê cái lược cũng là đam mê, tôi thích ăn ngon cũng là dục tư duy, tôi muốn nhà cao cửa rộng, bây giờ tôi muốn có người đâm lưng, tôi muốn có người làm móng làm nail cho tôi, tôi muốn được người ta khen, tôi muốn có cái xe êm, tôi muốn quần là áo lụa, nói chung là hề muốn trong 5 trần 5 dục thì gọi là dục tư duy.

Bất mãn trong 5 trần 5 dục thì được gọi là sân tư duy. Bất mãn hồi này tôi nói rồi, nắng gió mưa sương, đói quá, khát quá, lạnh quá, chật quá, bao la bát ngát rộng rãi quá, miễn cái gì tôi bất mãn gọi là sân tư duy.

- Còn hại tư duy là cái lòng muốn đập đổ phá hoại, giết chóc làm hư hao 1 cái gì đó trong 5 trần thì gọi là hại tư duy. Muốn lìa khỏi dục tư duy là phải tu bất tịnh quán.

Cái thân này lúc còn sống là 32 thể trực, mà khi chết rồi thì nó trở thành ra là 1 cái xác hôi thúi, chảy nước rồi xương khô. Giai đoạn này cũng đáng sợ. Đó gọi là bất tịnh quán.

Còn muốn bỏ sân tư duy là phải tu từ tâm quán, là mong cho muôn loài được điều tốt lành nhất về thân về tâm. Muốn muôn loài tốt đẹp về thân về tâm, muốn cho muôn loài tốt đẹp về nhân về quả. Về nhân có nghĩa là muốn cho muôn loài được tu tập. Về quả là muốn cho muôn loài được vui hưởng hạnh phúc, đó là từ tâm.

Còn hại tư duy là gì? Hại tư duy là muốn tàn phá, đập đổ, giết chóc. Bây giờ muốn bỏ hại tư duy là phải tu bi tâm.

Muốn bỏ dục tư duy là phải tu bất tịnh quán.

Muốn bỏ sân tư duy là phải tu từ tâm quán.

Các vị còn nghe không? Chết rồi, sao hôm nay nó kỳ vậy ta, cái điếm nó báo nha, bởi vì ngày mai ngày một chúng tôi bị bận chúng tôi không có trở vào được mà theo chương trình là tuần này mình phải dứt điếm Trường Bộ kinh. Mà bây giờ chúng tôi đi mất rồi cho nên là phải chủ nhật mới xong mà chưa chắc xong, bởi vì nó kẹt cái này. Hễ mình giảng tất thì nó mau hết lắm, giảng tất thì lòng không yên mà quý vị học làm cái gì, bởi giảng tất có hiểu gì đâu mà giảng làm chi. Nó khổ vậy đó cho nên nó chậm nha.

Cho nên muốn bỏ sân tư duy là phải tu từ tâm. Tu từ tâm có nghĩa là mong cho muôn loài được nhân tốt quả tốt. Nhân tốt là muốn họ lánh ác làm thiện, còn quả tốt là muốn cho họ được vui hưởng hạnh phúc, đó là từ tâm.

Bi tâm là bất nhẫn trước cái khổ của chúng sanh mong cho chúng sanh đừng có tiếp tục đau khổ nữa thì đó là bi tâm.

Muốn bỏ hại tâm phải dùng bi tâm.

Muốn bỏ dục thì phải tu bất tịnh quán.

Muốn bỏ sân thì phải tu từ tâm quán.

Muốn bỏ hại thì tu bi tâm.

3. Tà ngữ

Tà ngữ là gì? Tà ngữ nói gọn gồm 4 thứ là nói dối, nói đâm thọc – chia rẽ, nói lời độc ác – tức là ác ngữ hay thô ngữ đó, chửi rủa mắng nhiếc làm cho người ta bị đau, bị sốc, bị nhột, bị khó chịu, thì cái đó gọi là ác ngữ nha.

Như vậy tà ngữ nói gọn gồm 4, đó là nói dối, nói chia rẽ, nói lời ác độc và nói lời vô ích – tức là phiếm luận đó. Nói lời vô ích là 1 lời nói không dẫn đến ý nghĩa giáo dục, xây dựng. Nhớ nha, 1 câu nói, 1 đề tài mà nó không có ý nghĩa giáo dục xây dựng thì nó được gọi là phiếm luận.

Mà nó lớn chuyện ở chỗ này, mình muốn nói dối là cái đầu mình phải yêu sự dối trá. Mà chứng Thánh là gì? Chứng Thánh là yêu sự thật mới giác ngộ 4 đế, mà 4 đế là sự thật. Cho nên muốn chứng Thánh là phải thấy 4 đế mà 4 đế là 4 sự thật, mà anh muốn thấy được sự thật thì anh phải yêu sự thật, mà người yêu sự thật thì phải tập từ bây giờ là không thích nói dóc nha. Thứ 2 nữa là nói đâm thọc. Mình không có vui không thấy thích, không thấy hứng thú, không thấy thú vị, không thấy khoái trá trong cái chuyện nhìn thấy thiên hạ chia rẽ nhau, manh mún nhau. Mà bây giờ cái lòng mình phải khoái mình mới làm sao nhìn họ tan rã, cái tội này nó nặng kinh dị lắm.

Sẵn đây tôi nói luôn, hạn chế được ác nghiệp chừng nào tốt chừng nấy, bớt nói hại người dù đó là nói chia rẽ hay là chửi người ta, là tại sao? Là bởi vì mình không biết đối tượng mình ra tay là loại người như thế nào. Nếu mà gặp ngay ông nội Bồ Tát là mềm xương nha, cái người họ có đức độ tu hành đó mà mình ra tay là mệt mỏi nha. Và sẵn đây tôi nói như là 1 lời trao đổi rất chân tình của 1 người bạn gọi 1 vài người bạn. Là do bất mãn nhau rồi các vị gây 1 cái ly gián để nghĩ rằng cho đã nư, mà mình không biết người mình ra tay là ai. Mà ác chỗ này, người ta nổi điên lên người ta giận vì đòn thép của mình thì cái tội mình nó nhẹ. Mà nếu mình ra tay với người mà họ không có sẵn lòng cảm tức hờn giận thì cái tội của mình ngút ngàn xa vắng. Nên nhớ cái này nó nguy hiểm lắm. Có nghĩa mình chửi cái người không có tu hành gì thì nó đỡ, còn cái thứ mình ra tay với đối tượng có tu là mình mệt mỏi lắm nha, nhất là giận.

Tôi kể các vị nghe chuyện nhỏ xiu xiu thôi. Chuyện này nó hơi phong thần quý vị có thể không tin nhưng mà tùy quý vị nha.

Tức là thời xưa, Bồ Tát làm con voi trong rừng đó, Ngài làm con voi đầu đàn, có 2 con voi cái thương Ngài lắm nhưng mình gọi con voi A và con voi B. Thì con voi A vì ghen, 2 con đều là voi cái hết, con A nó ghen con B cho nên khi nó chết rồi nó sanh về, nó có phước riêng rất là nhiều nha, nó sanh về nó làm bà hoàng hậu mà bà có trí nhớ tiền kiếp. Bà nhớ lại là trong rừng ấy, kiếp trước mình là con voi, rồi con voi chúa nó thương mình mà mình ám ức mình, nhờ phước mà mình sanh làm hoàng hậu, bà chịu không nổi kỷ niệm xưa, bà mới cho người giết Bồ Tát để trả thù, giết Bồ Tát với con voi cái kia đó. Thì khi thợ săn đem cặp ngà của con voi đực về thì bà thấy bà ghen thì ghen, giận thì giận nhưng bà thương Bồ Tát lắm, khi mà bà thấy cặp ngà của Bồ Tát bà chịu không nổi, bà bị trụy tim bà chết.

Thì tôi muốn nói 1 chuyện vì ghen tức, ghen tuông mà mình ra tay nó không có nên, tội chết.

Tiếp theo là nói độc ác, có nghĩa là khi mình có cái tâm như thế nào mình mới buông lời nặng nề trừ ra trường hợp thói quen, có trường hợp đó. Có người họ quen miệng dùng những từ ghê gớm nhưng cái lòng họ thì không có, không có ác như vậy. Nhưng mà trường hợp này cực hiếm, mà đã cực hiếm thì đừng có nhắc tới làm chi. Đó là nói lời độc ác.

Nói lời phiếm luận là sao? Có nghĩa là lời nói đó không mang tính xây dựng và giáo dục thì trong trường hợp đó thì cái đầu mình nó phải là rỗng, nó phải là tào lao, nó phải là đất sét thì mình mới có thể thích thú hoặc hoan hỉ với những đề tài không có giá trị, nha. Cái đầu mình phải tào lao mình mới có thể hoan hỉ với những đề tài không có giá trị dù đó là đề tài để viết, để nói, để chia sẻ, để trao đổi đàm luận thì nó là đề tài tào lao.

Tôi nhớ ông người Mỹ có câu này hay, ông nói rằng “1 câu nói có giá trị là cả 1 món quà quý và vì nó là món quà quý nên ta đừng có hy vọng là mình sẽ nhận được nó từ 1 người rẻ tiền.”

4. Chánh Mạng

Chánh mạng là nuôi mạng 1 cách chân chánh, còn tà mạng là sao? Tà mạng là nuôi mạng 1 cách sai quấy. Và ở đây mình phải ghi cái note này dùm nha.

Chánh đạo và tà đạo đều có 2 cách hiểu. Hiểu nôm na là như hồi nãy giờ tôi nói là hiểu nôm na. Hiểu nghĩa bóng thì chỉ là những khía cạnh tâm lý. Các vị nhớ cái này. Tôi biết quý vị trong room nhiều người rất là sốc với những định nghĩa kỳ quái trong lớp học này. Thì các vị có quyền đi hỏi thầy của quý vị, những vị thầy rất mực khả kính đầu yêu, nhưng mà ở đây tôi làm biếng tôi không giải thích nhiều tôi chỉ nói vắn tắt.

Bát Chánh đạo hay bát tà đạo hay 10 tà đạo, 10 chánh đạo, có 2 cách hiểu, hiểu nôm na là mình nói chánh ngữ là bla bla bla bla, chánh nghiệp là bla bla bla bla. Đó là cách hiểu nôm na. Còn cách hiểu rọt ráo đó là tà đạo hay chánh đạo nó chỉ là những khía cạnh tâm lý.

Vd như khi mình thương con thì ngay lúc mình chịu cực chịu khổ, hay là mình khéo tay làm bánh để có tiền lo cho con, thì cái khéo tay đó nó là 1 khía cạnh, rồi chịu cực chịu khổ nó là 1 khía cạnh, tình thương mình đối với con nó là 1 khía cạnh, cái sáng kiến của mình lúc làm việc nó là 1 khía cạnh. Nhớ không? Tất cả những cái đó nó diễn ra trong cùng 1 lúc. Có nghĩa là vì thương con, vì thương mẹ, thương cha mà chúng ta phải đi làm bánh, làm thợ hồ, thợ mộc, thì ngay lúc đó nó vừa có tình, vừa có sáng kiến vừa có khéo tay, vừa có chịu thương chịu khó. Thì tất cả những cái đó nó dồn thành ra con người của mình trong lúc mình đang làm việc.

1:20:20

Ở đây cũng vậy, mình kể ra là Bát Chánh Đạo nhưng trong lúc mình quán chiếu 5 uẩn, mình thấy đây là khổ, đây là tập, đây là diệt, đây là đạo, đây là vô ngã vô thường, thì ngay lúc đó đó đã có đủ 8 cái này, là vì sao? Là vì với 1 người đang sống bằng trí tuệ quán chiếu thì dứt khoát người ta có chánh kiến rồi. Thứ 2, đang sống với niệm và tuệ khi quán chiếu danh sắc thì dứt khoát phải là chánh tư duy và cái người đó dứt khoát là ngay lúc đó, với tâm trạng lúc đó họ không thể nào nói lời tào lao được. Họ mà mở miệng ra lúc đó là họ chỉ nói toàn là những điều hay ho không. Thì đó là chánh ngữ.

Chánh mạng cũng vậy, với tâm trạng của họ lúc đó, họ không thể nào chấp nhận kiểu nuôi mạng tào lao được, tội lỗi được. Trong room có nghe kịp không? Cho nên chánh ngữ mình hiểu theo nghĩa tào lao, nghe kiểu nông nổi, nôm na đó. Hỏi chánh ngữ là gì, tôi xin thề trước vong linh của má tôi, chánh ngữ là gì? Thì coi như hầu hết Phật tử của mình cứ quăng ra chánh ngữ là nói lời chân chánh hoặc có người chánh ngữ là lời nói chân chánh hoặc là nói lời chân chánh. Xin thưa, anh định nghĩa như vậy nghe nó ngon lành lắm nhưng mà nó xài chỗ nào, anh xài chỗ nào? Anh tưởng tượng đi trong 1 phút giây đắc đạo, nó chỉ là 1 phần tỷ của giây đồng hồ mà có đủ Bát Chánh Đạo thì tôi hỏi anh lúc đó anh nói những lời chân chánh, rồi anh nuôi mạng chân chánh, là chân chánh cái gì? Anh nuôi ai? Thời gian nó chỉ có 1 phần tỷ thôi, 1 phần tỷ 1 giây thôi. Thì tôi hỏi anh anh nắm ở chỗ nào?

Bây giờ là đã 3 giờ rưỡi rồi, cho nên chúng ta nói nhanh nhanh nha.

Hôm trước đã định nghĩa mấy cái chánh rồi, bây giờ mấy cái tà là hiểu ngược lại thôi.

Tà nghiệp là khả năng tâm lý để ta làm toàn chuyện tầm bậy.

Tà mạng là khả năng tâm lý để ta sẵn sàng kiếm sống bằng kiểu tầm bậy.

Tà tinh tấn là khả năng nỗ lực cố gắng trong lúc ta làm điều sai quấy.

Tà niệm là chánh niệm có trong lúc ta làm điều sai quấy.

Có 2 trường hợp ta dùng tâm thiện lúc làm việc lành và lúc làm việc khó, cần khéo, có 2 lúc đó. Cho nên tà ở đây là gì? Ở đây nếu hiểu giáo lý mà hiểu lơ mơ ngạc nhiên, ủa tính tấn niệm định tuệ là pháp thiện mà ta? Mà tại sao ở đây nó là tà? Chử tà ở đây mình phải hiểu 2 nghĩa. Tà trực tiếp hoặc là gián tiếp. Trực tiếp là sao? Trực tiếp là tôi đang đi câu cá, tôi đang đi săn bắt, trong lúc mà tôi rón rén, khe khẽ bước nhẹ để thú nó đừng có bắt, thú mà nghe tiếng động, đang rình, đang đi câu, đang đặt bẫy, đang săn bắn mà. Lúc đó tôi phải có niệm, có định, lúc đó tôi phải tính toán bao nhiêu chuyện, thì lúc đó là tôi phải có tuệ. Nhiều người trong room không có học A Tỳ Đàm chịu không nổi cái này, thì không học cho nên chịu không nổi. Giống như người không học hoá chất, họ không thể hình dung được tại sao nói trong không khí mà có nước, họ chịu không có nổi. họ không

thể nào tưởng tượng trong hạt gạo mà có đường họ không có tin được. Kẹt cái chỗ đó, không học cứ ngồi chổng mông mà cãi nha.

Bên Dallas có 1 ông cố, lên ông cố luôn, ông cố đây nghĩa là người đã chết rồi đó, không học giáo lý mà cứ ăn rồi ngồi tưởng tượng thôi. Cứ lật kinh tạng ra rồi cầm cuốn tự điển Hán Việt tra, tầm là gì? Tầm là kiếm, tứ thì chả hiểu là 4, vd như vậy. Đại khái như vậy, khổ ghê luôn.

Thì ở đây cũng vậy, có 2 trường hợp mà ta cần tâm thiện, 1 là lúc làm việc lành, 2 là lúc ta làm việc khó. Việc lành có tâm thiện là dễ hiểu rồi, lúc làm việc khó vd như mình trèo tường, khoét vách, cạy ổ khoá thì vẫn phải dùng tâm thiện nhưng mà đừng có hồng tưởng thiện ở đây là giống như cái thiện mà lúc mình đang làm thiện là không phải nha. Cái thiện ở đây là lúc mình vẫn phải xài những tâm sở vd như là tĩnh thân, tĩnh tâm, chánh thân, chánh tâm, thuận thân, thuận tâm, mình vẫn phải cần đến những tâm sở này, để làm chi? Để nó mới cho mình những khả năng khéo tay. Quý vị nghe kịp không? Cho nên họ vẫn cần đến những tâm sở này, những tâm sở thiện. chắc ở đây có nhiều tay không biết tâm sở là cái gì nên tôi phải mở ngoặc nói riêng cho họ 1 cái tâm sở này nha.

Được gọi là chúng sanh gồm có 2 phần đó là phần xác và phần hồn, tôi đành phải dùng cái từ này cho quý vị, phần xác và phần hồn. Phần xác gồm có đất nước lửa gió thì đẹp nó qua 1 bên, nó là đơn giản, phần hồn là cái gì? Nó là cái tâm, tâm thức, danh pháp đó. Nó gồm có 2 thứ, thứ 1 là tâm là cái biết thôi, nó chỉ có 1 thôi, sở dĩ nó được kể là 8, 29 tâm, 121 tâm là bởi vì khi nó làm việc gì, nó biết cảnh gì, nó nương căn gì, tâm sở gì đã đi chung với nó thì nó được gọi là tâm gì. Thật ra tâm chỉ có 1 đó là biết.

Cho nên cái phần hồn của mình gồm có 2, một là cái biết không thiện không ác, nhưng mà cái thứ 2 đó là tâm sở, có nghĩa là những thành tố tâm lý mà đi cùng với mỗi cái tâm, vd như tâm tham nó là cái biết, nhưng mà cái biết này nó lại đi kèm với những thành tố, yếu tố tâm lý tương ứng với tâm tham. Khi tôi thích cái gì đó nó có thể dính kèm với ngã mạn, dính kèm với tà kiến chẳng hạn. Hoặc là tâm sân, tâm sân nó có mặt nó phải có những khía cạnh tâm lý tương ứng với tâm sân, vd như sân, tật, hận, hối, vd như vậy.

Cho nên mình cứ hiểu nôm na tâm nó chỉ là ly nước thôi, tâm sở nó là những thành phần dính kèm vd ly nước chanh. Hoặc là vd canh rau là nước với muối cộng với rau nó là canh rau, nước cộng với khoai thì là canh khoai, nước cộng với trái thì là canh bí canh bầu, canh mướp, nói vậy nghe hiểu không? Trong tâm sở nó chia làm 3 loại, loại thứ 1 là loại trung hoà, cái anh này là tâm nào cũng phải có ảnh hết bởi vì ảnh là thành tố tâm lý bắt buộc phải có trong mọi khi, mọi lúc. Nhưng mà bên cạnh tâm sở trung hoà còn có 2 thứ tâm sở đặc biệt là tâm sở bất thiện và tâm sở thiện. Tâm sở thiện là những thành tố tâm lý phải có để wea làm những việc lành hoặc việc khó cần khéo. Còn tâm bất thiện là tâm nó chỉ có mặt khi wea làm những chuyện tầm bậy hoặc những chuyện đục chạc bừa bãi bê bối bẽ bộn ko cần khéo. Vd những người vụng về là những người còn thiếu tâm thiện, vụng về quá cũng có thể là những người thiếu tâm thiện.

Thì như vậy ở đây là mình thấy ko có tà niệm, tà định là vì 2 lý do, 1 là gián tiếp, 2 là trực tiếp. Gián tiếp là sao? Gián tiếp là làm lành với lý tưởng sanh tử, còn trực tiếp là sao? Trực tiếp là dùng những thành tố tâm lý này, tâm lý thiện này nè để làm việc xấu. Các vị nghe kịp không?

Gián tiếp là làm lành với lý tưởng sanh tử, vd như bây giờ tôi ngồi thiền để tôi mong về cõi Phạm Thiên, gọi là tà định.

Còn tà niệm là sao? Tôi tu Tứ Niệm Xứ, đó đang làm thiện đó chứ nhưng mà coi như tôi tu tnx là sao? Là bởi vì tôi có chuyện nhà tôi buồn quá đi, tôi bị lên máu, tôi bị dư đường, tôi bị cao mỡ, tôi chết lên chết xuống rồi có người mới rủ tôi qua Miến Điện tu thiền. Mà phải nhìn nhận tu cái đó nghe cái đầu nó nhẹ, rồi bệnh nó cũng giảm nữa. Rồi thêm nữa bây giờ Phật tử ai cũng biết tôi là đại thí chủ nên tôi phải đi, đi để đi đâu cho người ta cúi đầu, cung kính, nể phục. Tôi cũng có tu thiền nhưng mà tôi tu có hỷ lạc 3 mở tôi cũng khoái quá khoái, rồi coi như với cái kiểu tu này đó mai một tôi có đắc tôi đắc ngon hơn người ta, mà ko có đắc mai một cũng được về trời, coi như tôi cũng có tu định có tu tuệ. Những lúc tôi tu toàn là tâm thiện không nhưng mà lý tưởng của tôi là gì, lý tưởng sanh tử. Mong được người ta khen cũng là lý tưởng sanh tử, mong được về trời, mong được mang thân người đẹp trai, học giỏi cũng là lý tưởng sanh tử.

Vậy thì trường hợp thứ 1 niệm, định ở đây nó được gọi là tà là bởi vì nó được dùng làm việc thiện nhưng với lý tưởng sanh tử. Trường hợp thứ 2, niệm này định này nó được dùng trong trường hợp mình làm chuyện tâm bậy. các vị nghe kịp không ta? Làm ơn hiểu dùm cho tôi nhờ, tôi mệt quá rồi. Niệm và định ở đây nó được gọi là tà là bởi vì 2 trường hợp, 1 là người ta dùng nó để làm chuyện xấu, bây giờ tôi đang khoét vách, hoặc là bây giờ tôi mê cô hàng xóm quá mà má cổ không có cho, bây giờ tôi mới leo tường trèo rào, rồi tôi huyết gió, huyết sáo, rồi bắt đầu tôi ra dáu, bấm hột quẹt, nháy đèn pin, rồi giả làm tiếng chim kêu, mấy cái đó toàn là trí tuệ không đó chứ, tâm thiện không đó, nhưng mà cái thiện tào lao.

Rồi còn trường hợp thứ 2 là tôi dùng những cái niệm định này để tôi tu thiện, để tôi bỏ thí nhưng mà lý tưởng của tôi là lý tưởng nằm ngoài chuyện giải thoát. Thì như vậy gọi là tà nhớ nha. Chứ còn nói lơ mơ cũng mệt mỏi lắm.

Mà hề mình có tà tinh tấn, tà niệm, tà định thì mình bèn có tà trí, tà giải thoát. Là sao? Tà trí có nghĩa là tôi có thường kiến đoạn kiến nhưng mà tôi vẫn là người ngon lành, tôi vẫn làm những việc đòi hỏi sự nhận thức, nhanh trí tôi vẫn có ngon lành, có 1 điều lý tưởng. Tà ở đây là thiện ác hoặc lý tưởng ác, lý tưởng sanh tử. Rồi khỏi giải thích luôn. Nãy giờ tôi nhớ cái này tôi khoẻ cái thân già tôi quá rồi. Chứ tà ở đây định nghĩa như vậy không cần định nghĩa thêm nữa. Tà ở đây thiện ác hoặc lý tưởng sanh tử thì nó đã là tà. Có nghĩa là tôi vẫn có tín tấn niệm định tuệ ngon lành, tôi vẫn có trí vẫn trí tư ngon lành lắm nhưng mà tôi ko cầu giải thoát, tôi nói thẳng luôn, tôi chẳng biết khổ để là cái giống dãi gì hết. Tôi bây giờ tôi nghĩ cứ về trời là coi như là sông lấp lánh lung linh lộng lẫy, cứ nghĩ như vậy, cứ có thiện định thần thông về phạm Thiên, bla bla Đó là lý tưởng sanh tử nha.

10 BÁT THIỆN NGHIỆP ĐẠO

10 bất thiện nghiệp đạo trong đây gọi là hanabhagiya là 10 pháp dẫn đến sa đọa, 10 pháp chịu phần tai hại. Sát sanh không cần giải thích, trộm cắp không cần giải thích, tà dâm không cần giải thích, nói dối không cần giải thích, tổng cộng không cần giải thích. Có cần giải thích không? Cái này mà giải thích thì nó cũng nhiều cái độc đáo nhưng mà nó khổ 1 chỗ trong room mình có thời gian không? Chứ mấy cái này nhiều người cứ tưởng mình hiểu nè, kẹt cái chỗ tưởng hiểu mà hiểu không tới. Thôi kệ giải thích đi.

Sát sanh là gì? Là cố ý muốn chấm dứt sức sống của 1 chúng sinh lớn bé nào đó, gọi là sát sinh, từ 1 con người đến con cá voi cho đến 1 con kiến tí ti cũng là sát sanh. Từ 1 tập thể 8 triệu người trong thành phố, 15 triệu người trong thành phố cho đến 1 con cá voi, 1 con cá nhà táng hay là 1 con ruồi 1 con kiến tí ti mà mình cố ý cướp đoạt mạng sống của cá nhân hoặc tập thể nào đó đều được gọi là sát sinh.

Tôi nói không biết bao nhiêu lần, gọi là mình giữ giới đó, không giết chưa hẳn là mình giữ giới, vì sao? Là vì mình không có điều kiện hoặc mình không có nhu cầu cho nên mình không giết, thì trong trường hợp này không được gọi là giữ giới sát.

Không có nhu cầu hoặc điều kiện làm ác thì không gọi là giữ giới. Vd bây giờ tôi không nhảy đầm, tôi không có xì ke, tôi không có đi săn bắn thì mấy cái đó đâu gọi là hay. Bởi vì thật ra tôi không có điều kiện và hình như tôi cũng không có nhu cầu nữa. Nhu cầu nhảy đầm, hay là xì ke, hay là săn bắn, thì các vị biết mà. Thì như vậy cái đó không phải là giữ giới.

Cái này mới hay nè, là cái chuyện đó lẽ ra là tôi làm đó, tôi có đủ điều kiện và tôi thật sự có nhu cầu đó nhưng mà vì luật cấm nên tôi không có làm. Cái đó mới gọi là giữ giới. Chứ 1 người hôn mê trong bệnh viện, 1 đứa bé còn nằm ngửa bú bình thì biết bao nhiêu điều ác họ không có làm thì ko lẽ nói họ giữ giới à. Cho nên ở đây phải nói là cố ý mới được nha, cố ý kiêng tránh điều ác mà mình có đủ điều kiện hoặc mình có nhu cầu nhưng mình không có làm. Giới sát là vậy đó, giới sát và giới trộm cắp cũng vậy.

Trộm cắp: Ở đây tôi truyền giới cho cư sĩ tôi không có truyền trộm cắp mà tôi truyền trộm cướp. Bởi vì trộm, cắp nó đồng nghĩa, trộm với cắp là lén lút, còn trộm cướp là khác. Trộm hoặc là cắp là lén lén, còn cướp là lấy công khai. Người tu nên tránh 2 cái này, lấy công khai hay là lấy lén lút, kể cả trường hợp mình lừa người ta để người ta tin mình, người ta tự tay trao cho mình. Lừa người ta để cho người ta tin mình rồi người ta tự tay trao cho mình. Thì nói rõ ràng tôi đâu có rình tôi lấy, tôi có giật trên tay họ đâu, cái này họ tự nguyện họ đưa mà. Nhưng mà do mình lừa, mình nói làm sao

mà người ta mềm lòng người ta bèn đưa cho mình thì cái đó cũng là 1 cách gọi là trộm cướp. Vì sao vậy? Nếu quý vị không tin tôi chứng minh nha.

Ở đây có nhiều người học đạo mà học như em bé còn bú bình, còn chấp khư khư khư ủa cái đó là lừa chứ không phải trộm cắp. Nếu các vị nói rằng cái đó không phải trộm cướp tôi nói cái này chắc các vị im nè.

Trong kinh Đức Phật Ngài có nói đến 5 hạng cướp lớn, trong room này có biết cái đó không ta? Các vị vào trong internet, các vị đánh đùm tôi cái này, trong google, các vị đánh đùm tôi 5 mahacora. Có nghĩa là 1 người sử dụng hình thức tu hành để lấy niềm tin người khác mà kiếm sống thì trường hợp đó được gọi là đại tặc hay là cường tặc, 5 loại như vậy. Có nghĩa là dựa vào những xảo thuật cá nhân hay là dựa vào uy tín của chính phủ, của nhà nước, của quan quyền, của vua chúa, tổng cộng là 5 hạng. Vào internet coi cho nó đã ha. Như vậy lừa đảo trong trường hợp này vẫn được Đức Phật gọi là trộm cắp. Có nghĩa lén lấy cũng là trộm cướp, công khai giật trên tay người ta cũng là trộm cướp, mà làm sao cho người ta mềm lòng, nhũn lòng để mà mình lấy cũng là trộm cướp. Nếu mà ko tin thì tự nhiên coi cái nó hiểu à, tôi ghét nhất là ngòi tưởng tượng, tôi sợ lắm. Kinh điển rồi khoa học rồi văn hoá nghệ thuật không phải là cái thứ mình ngòi mình tưởng tượng nha. Có sách có vở mà sợ cái gì, xài trên internet mà mắc cái gì mà sợ cái gì mà ngòi không dám coi cứ ngòi tưởng không à. Tưởng rồi chổng mông mà cãi. Người Việt mình nghe thì nghe 1 nửa, hiểu 1/4, kể lại gấp đôi. Dân vậy không mất nước mới uổng nha, uổng quá uổng luôn.

Tà dâm là sao? Là quan hệ tình cảm với 1 đối tượng mà xã hội lên án. Cái này phải định nghĩa lại nha. Là quan hệ tình cảm với 1 đối tượng mà xã hội lên án, phải định nghĩa như vậy. Bởi vì có những quốc gia mà con nít 18 tuổi rồi là nó có quyền tung tăng tình ái, nhưng mà có những quốc gia, những xã hội mà nó còn có cha mẹ, còn có người thân giám hộ, quan sát kiểm soát, thì mình rõ vô là cũng phạm tội tà dâm. Nhưng có những quốc gia, có những xứ sở, có những nền văn hoá, xã hội mà con người cứ 18 tuổi là họ toàn quyền miễn là mình không có phá gia can người ta, không có làm tan nhà nát cửa người ta là ok. Cho nên chữ tà dâm ở đây phải định nghĩa là quan hệ tình cảm với đối tượng mà xã hội lên án. Không phải đối tượng đó bị lên án mà cái quan hệ đó, cái quan hệ mà bị lên án đó. Nhớ nha, cái câu này có thể hiểu lầm là quan hệ với đối tượng bị truy nã thì không phải. Các vị có hiểu cái này ko ta? Là quan hệ với đối tượng nào đó mà xã hội sờ tại không cho phép. Trong room này có hiểu chữ sờ tại không ta? Có nghĩa là địa phương đó, nơi chốn, xứ sở đó, đất nước đó.

Nói dối là có ý hướng dẫn sai lệch niềm tin của người khác, nói nó hơi dài dòng như vậy. Ngôn ngữ của luật khác ngôn ngữ của văn học chỗ đó. Có ý hướng dẫn sai lệch niềm tin của người khác vào 1 chuyện gì đó khiến họ nghĩ là không, không mà khiến cho họ nghĩ là có, thì đó gọi là có ý hướng dẫn sai lệch niềm tin của người khác thì được gọi là nói dối.

Nói như vậy thì có nghĩa là nói dối nó gồm có 3 cái này, ko phải tôi nói mà kinh nói có 3.

1) Là dùng ngôn ngữ thì khỏi nói rồi.

2) Nhiều khi không nói nhưng cái biểu lộ của mình ngầm có ý là hướng dẫn sai lệch niềm tin của người khác. VD như mình nháy mắt hay mình liếc liếc mình dòm dòm qua cái điểm nào đó để cho người ta tin rằng là cái chuyện đó nó xảy ra theo hướng mình muốn. Đó gọi là dùng thân nói dối.

3) Dùng ý là sao? Tuy không có nói, không có làm nhưng trong bụng mình đó, mình rất là muốn người ta hiểu sai, thì đây cũng là chuyện không nên, rất là không nên nha.

Đối trá. Và nó có nghĩa đặc biệt, ai yêu sự đối trá thì đời đời sanh ra không được ai tin hết. Và bản thân mình cũng sống rất là sai sự thật. Tức là luôn luôn hoang mang nghi hoặc bởi vì mình nhiều đời mình cứ né sự thật. Giống như tại sao cái người uống rượu, người dùng chất say họ bị cái quả sanh làm người mất trí. Là bởi vì hôm nay anh thích say xỉn, anh thích lãng lãng, anh thích lãng đãng, anh thích khoái sương, cho nên anh dùng những chất này thì mai này anh sẽ sanh ra làm người cái đầu cũng lãng đãng lãng lãng vậy đó, nhưng lúc đó không cần thuốc mà do thần kinh.

Uống rượu: Bẩm sinh chúng ta trong đời này, đã có mặt là đối diện với vô vàn bất trắc. Chúng tôi bắt đầu nói về chuyện uống rượu bằng cách nói rất là kỳ. Uống rượu là gì? Bẩm sinh mỗi người có mặt trên đời này là đã đối diện với vô vàn bất trắc, ta không biết chuyện gì đang xảy ra và sẽ xảy ra

cho mình. Một đầu óc tinh táo cực kỳ còn chưa có khả năng đối phó thì nói gì chuyện cái đầu chúng ta lằng lằng, lằng lằng. Bây giờ các vị hiểu chưa? Bây giờ các vị hiểu tại sao tôi bắt đầu bằng cái giọng hơi dài như vậy. Giới uống rượu cứ ghi như vậy.

1:45:50

Bản chất thế giới là bất trắc, 1 cái đầu tinh táo còn chưa đủ giải quyết thì nói chi cái đầu không tinh táo. Sẵn ở đây tôi nói luôn, tôi ghét vô vàn những kẻ vừa nói phone vừa lái xe, tôi ghét vô cùng. Vì sao? Khi anh nói phone là anh đã mất mấy chục phần trăm khả năng tập trung chú ý, mà tôi có 1 vài người rất là thân rất là quen, tu sĩ có, cư sĩ có. Mặc cái giống gì ở dưới đất không kêu mà hễ lên xe là bèn móc cái phone ra kêu, cái tật xấu vô cùng, xấu như là 1 đồng phân người, là vì sao? Là vì đối với tôi họ cực kỳ thiếu văn hóa, thiếu tế nhị ở chỗ thế này, khi mình ngồi trên xe với người khác đó, nhất là trên xe có nhiều người, mình móc cái phone ra mình nói là người ta sẽ phải im lặng để nhường cái không gian yên tĩnh cho mình nói. Cho nên thứ nhất mình nói chuyện lúc lái xe mình thiếu tập trung nó đem lại cái họa cho cả lũ trên xe. Thứ 2 là mọi người phải im lặng để cho mình nói, tưởng làm sao, mình nói chuyện tào lao. Như vậy mình giành giật cả không gian trên xe về phía mình như vậy cái người đó xài được không? Tôi biết rất là nhiều người coi như là bậy bạ cái chuyện vừa nguy hiểm cho mình vừa rất là thiếu tế nhị, cứ lên xe là nói phone mà tưởng hay. Mà thậm chí tôi biết có người còn ác nữa, là muốn nói cho mấy người kia họ nể mình, nói vừa có vẻ dạy đời, nói cho người nào đó hướng dẫn nấu ăn, chung bông này nọ, nói đạo đức. Mình ngồi kế bên mình nghĩ tại sao trên đời có người tệ như thế đó, cái này chỉ có họ Kim hoặc họ Tập thôi, Kim Jong Un, Tập Cận Bình mới có mấy đứa con quái gở như vậy.

Giới uống rượu là vậy đó. Giới uống rượu nó liên quan tới giống giống tôi đang nói chuyện nói phone trên xe đó. Có nghĩa là bẩm sinh ta đã sanh ra trong 1 cuộc đời đầy bất trắc. 1 cái đầu tinh táo đã không đủ để đối phó nói gì 1 cái đầu chỉ còn có 5% khả năng tập trung.

Nói đâm thọc là sao? Thế giới vốn dĩ rất cần đến sự kết nối. Người ta đã dựng lên quá nhiều bức tường ngăn cách thay vì là những nhịp cầu thông cảm. Ấy vậy mà ta bèn đưa bàn tay lông lá của mình vào khuấy chọc cho thiên hạ trở mặt không nhìn nhau, thì thử hỏi đó có phải là tội ác tày trời tày liếp và tày đình không?

Nói ác ngữ là sao? Là cái đầu của anh toàn là lựu đạn không thì anh mới có thể quăng ra những ngôn ngữ làm đau lòng người khác. Ngày hôm qua tôi không nói bữa nay phải cho tôi nói cho nó đã tức. Là có nhiều người bẩm sinh là mẹ đẻ vô duyên, bà mẹ quên móc miếng. Thấy người ta nói đùa được thiên hạ cười bèn bắt chước mà cứ mở miệng ra là chêt cả làng, cứ nói làm cho người ta đau, làm cho người ta nhột, thì trường hợp đó gọi là nói lời thô ngữ, ác ngữ.

Nói phiếm luận. Cái đầu mình có tào lao mình mới nghĩ ra cái chuyện tào lao, rảnh rỗi sanh nông nổi, không có chuyện gì để nói bèn nói chuyện tào lao, không có chuyện gì để làm bèn làm chuyện tào lao, không có chuyện đáng hoàng để suy nghĩ bèn suy nghĩ chuyện tào lao. Nhớ nha! Không có lý tưởng gì để hướng tới bèn hướng tới cái tào lao. Cái đó là chuyện rất là đơn giản. Cho nên cái phiếm luận nó lớn chuyện chứ không phải không.

Phiếm luận không phải là nói chuyện vô ích mà nó là dấu chỉ cho thấy cái đầu của anh nó tào lao. Cái đầu của anh nó rác, nhà có rác mới có rác để đổ. Nhớ câu đó. Nhà có rác thì mình mới có rác để đổ. Đầu mình có rác thì các miệng mình mới phun ra rác, đó là phiếm luận.

(Bản kinh)

10 PHÁP CHỊU PHẦN TAI HẠI

10 Bất Thiện Nghiệp Đạo: Sát sanh, thù đạo, tà dâm, vọng ngôn, lường thiệt, ác khẩu, ý ngữ, tham, sân, tà kiến. Như vậy là mười pháp chịu phần tai hại.

10 PHÁP HƯỚNG ĐẾN THÙ THẮNG

Mười thiện nghiệp đạo: Ly sát sanh, ly thù đạo, ly tà dâm, ly vọng ngôn, ly lường thiệt, ly ác khẩu, ly ý ngữ, ly tham, ly sân, ly si. Như vậy là mười pháp hướng đến thù thắng.

(Giảng kinh)

Bây giờ tôi giảng chung nhà, tức là 10 bất thiện nghiệp đạo, 10 chánh đạo.

10 chánh đạo tiếp theo là vô tham, vô sân, chánh kiến. Cái ác là tham, sân, tà kiến.

Cái này khỏi giải thích mệt quá rồi. Bây giờ đã đủ giờ rồi, bây giờ phải ngưng ở đây, không có giảng nữa.

Hồi nãy giờ tôi giảng kinh phúng tụng mới ghê chứ, có phải vậy không ta? Chứ kinh thập thượng làm gì có 10 điều thiện. Đã thiết, phải nói chưa có ai sang như vậy. Mời tới nhà ăn phở mà đãi luôn bánh canh mới ghê chứ, tôi chưa thấy ai mà sang như vậy, hiểu khách lịch sự như vậy. Mời tới nhà ăn phở mà bánh canh với bún riêu dọn luôn, đã thiết chứ. Vừa đại bi mà vừa đại bác. Phải không ta? Quá hào phóng, oh, như vậy không phải tôi giảng lộn kinh mà tôi giảng thiếu, tức là bên 10 pháp tôi quên giảng 10 pháp hộ trì nhân, mà hồi nãy tôi bắt đầu 10 biến xứ. Trúng rồi, như vậy bỏ sót.

Chỉ bỏ sót 10 pháp gọi là nathakarana, hồi nãy tôi bắt đầu từ chỗ đó mà bà con không nói gì hết. Như vậy là điều đáng buồn hơn là đáng mừng, bởi vì là bà con coi như dốt đi đâu thì đi theo đó chứ còn không hề có 1 ý kiến. Hên là mình không có con chứ có rồi mà quý vị không thấy tôi dốt quý vị tưởng tôi gởi bà nội rồi là chết, mình mất đứa con rồi quý vị thấy không.

Ok hẹn các vị ngày chủ nhật. Chúc các vị 1 ngày vui, 1 đêm an lành nhiều mộng đẹp.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẮN PHỔ BIẾN.**

www.toaikhanh.com